Nr. 4

28 januari 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Avonturenverhalen
van drieduizend jaar geleden

De koning me

Midas was koning van Frygië. Het was een welvarend land, er heerste reeds lange tijd vrede. De Frygiërs waren best tevreden met hun koning en Midas regeerde en leefde dan ook zonder zorgen. Maar hij was dom; hij sprak en handelde zonder eerst rustig te denken en op de duur moest dat natuurlijk spaak lopen. Als hij eens erg verstandig dacht te zijn, deed hij precies het domste dat maar mogelijk was.

Op een goeie dag kwam Bacchus, die volgens de oude Grieken de god van de wijn was, in het rijk van Midas. Bacchus had natuurlijk zijn oude vriend en leermeester Silenus bij zich, want die twee waren altijd in elkaars gezelschap. Toen zij echter bij het paleis van Midas kwamen, werd Silenus nieuwsgierig naar de ontzaglijk grote tuin die rondom het paleis was aangelegd. Hij stapte naar binnen, maar was al spoedig zo vol van bewondering voor de prachtige aanleg, de mooie vijvers en de dichte bosjes, dat hij dromerig steeds verder dwaalde. Toen hij terug wilde gaan, was hij de weg kwijt; hij kon geen wijs meer uit de lanen en paadjes, hij was hopeloos verdwaald.

Uitgeput ging hij tenslotte onder een boom zitten, waar hij in slaap viel.

Dienaren van de koning vonden hem de volgende morgen. Zij kenden hem niet en brachten hem dus naar het paleis; hun meester moest maar uitmaken of het een vriend of een vijand was.

Midas kende Silenus echter heel goed. Hij ontving hem als een geëerde gast, liet dadelijk Bacchus zoeken om het goede nieuws te vertellen en gaf het ene feest na het andere ter ere van Silenus. Toen Bacchus hoorde dat zijn beste vriend terecht was, ging hij haastig met de boodschappers mee naar het paleis van Midas; zijn vreugde was groot.

Zijn vreugde was zo groot, dat hij de koning een grote beloning wilde geven, en wel een beloning welke Midas zelf mocht kiezen.

„Daar hoef ik niet langer over na te denken," antwoordde de koning, die niet alleen dom, maar ook zeer hebzuchtig was. „Ik wil goud hebben. Ik wil meer goud hebben dan wie ook; daarom moet u mij de macht geven om alles wat ik aanraak, in goud te veranderen."

Bacchus probeerde het de koning uit zijn hoofd te praten, maar Midas was eigenwijs en bleef bij zijn wens. Hoofdschuddend stemde Bacchus tenslotte toe en verliet het paleis.

Midas was opgetogen. Want toen hij Bacchus uitliet en de deur achter hem sloot, was de deur op hetzelfde ogenblik in goud veranderd! Hij verschoof een stoel, en de zetel werd goud. Hij liep de tuin in, plukte een bloem, raapte een steentje op, brak een takje van een boom, schepte een handvol water uit een vijver — en het werd allemaal goud!

Midas was nog nooit zo gelukkig geweest. Zonder moeite zou hij binnen enkele uren de rijkste man van de wereld zijn, want hij had het goud maar voor het oprapen. In de beste stemming ging hij aan tafel en pakte een schaal om zich eens goed te bedienen. De schaal werd goud! Dat ging dus heel goed zo, maar toen hij het vlees wilde pakken van de schaal, hield hij een klomp goud in zijn handen! Hij pakte een vrucht: goud! Hij wilde drinken: beker en wijn waren goud geworden. Een armzalig stukje brood: goud! Goud, alles goud, wat hij maar aanraakte. Met al zijn goud zou hij van honger en dorst omkomen!

Radeloos ging hij Bacchus achterna en smeekte hem de gruwelijke beloning terug te nemen. Gelukkig had de god van de wijn medelijden met hem; hij beval Midas te gaan baden in een zeker riviertje, dan zou het wel in orde komen. En het kwam inderdaad in orde; Midas deed wat hem gezegd was, de noodlottige toverkracht verdween uit zijn lichaam en op de bodem van het riviertje kon men na die tijd altijd goud vinden.

De droevige ondervinding had de koning echter niet veel wijzer gemaakt. Een tijd later kreeg Pan, het hoofd van alle bosgeesten, het namelijk in zijn hoofd om Apollo, de god van de zang, uit te dagen voor een muzikale wedstrijd. Pan zelf bespeelde de herdersfluit, maar al vonden alle bosgeesten en elfjes het erg mooi, het was natuurlijk niets vergeleken bij de prachtige muziek die Apollo op zijn lier kon maken.

de ezelsoren

De uitslag van de wedstrijd stond van te voren al vast; Pan had geen schijn van kans tegen Apollo en een zekere Tmolos, die als scheidsrechter optrad, kende de prijs dan ook onmiddellijk toe aan Apollo. Iedereen was het ermee eens, behalve Midas. Hij vond het fluiten van Pan veel mooier. Natuurlijk moest hij dat duur betalen, want Apollo was razend en wilde zich wreken. Hij gaf Midas een paar ezelsoren; iemand die zo slecht luisteren kon, moest maar ezelsoren hebben. . .

Midas liet onmiddellijk een hoge muts maken, een zogenaamde Frygische muts, waarmede hij zijn schande kon bedekken. Een koning met ezelsoren, dat was al te bar! Niemand mocht het weten, maar voor één man kon het niet geheim blijven, namelijk voor de dienaar die het haar van de koning moest knippen. Hij werd bedreigd met de vreselijkste straffen, indien hij het iemand vertelde.

De dienaar waagde het niet het gebod te overtreden. Hij zweeg tegenover iedereen, maar na enige tijd werd het geheim te zwaar voor hem. Hij moest het eenvoudig zeggen, al was het maar één keer. En daarom sloop hij op een morgen naar een riviertje in de buurt, groef een gat tussen het riet aan de oever en fluisterde: ,,Koning Midas heeft ezelsoren.'' Daarna gooide hij de kuil dicht. Hij was zijn geheim eindelijk kwijt!

Maar wie wijs kan uit het ruisen van het riet, kan er sinds die tijd soms nog horen: ,,Koning Midas heeft ezelsoren.''

De razende raket

door Bas Bouwman

De dokter, die wat ruw ontwaakte
doordat hij plots zo'n schuiver maakte,
verbeet manhaftig alle pijn
en zei: „'k Geloof dat we er zijn!
'k Zal blij zijn als ik straks naar huis kan!"
Maar Marsman zei: „U is abuis, man,
want Pietje heeft ons ongedacht
naar een verkeerd adres gebracht! . . ."

„De bol, hier recht vooruit, heet Venus,
daar gaan we nu maar 't eerste heen dus,
als niemand erop tegen is,
om even in de wildernis,
als 't kan, wat water bij te laden
en voor de Snor wat vlees te braden,
zo mals als hij in het heelal
zo goed als nergens vinden zal! . . ."

De brigadier, die altijd trek had
en juist aan vlees zo'n groot gebrek had,
zei gretig: „Ja, dat komt wel goed,
want ik vang zelf wel, als het moet,
konijnen met m'n blote handen,
dat zal je zien, zodra we landen
heb ik ze bij dozijnen beet,
dus . . . zet de pan maar vast gereed!"

Intussen draaide Marsiaantje
het ene na het and're baantje,
al zoekend naar een open plek
in 't eindeloze wolkendek,
en toen hij op de duur een gat zag,
liet hij de schotel (die weer plat lag)
op goed geluk, doch langzaam aan,
rechtstandig naar beneden gaan . . .

Het werd een wondere ervaring
of, beter nog, een openbaring
voor d'aardse mens die had verwacht,
bij alle uiterlijke pracht
van Venus, die het oog verblindde,
een soort van paradijs te vinden,
doch tijdens 't landen alreeds wist
dat hij zich deerlijk had vergist . . .

Geen zonneschijn, geen schone kleuren,
maar regen die tot in den treure
met bakken naar beneden kwam
en iedereen de lust ontnam
zich in de wildernis te wagen,
waar 't hemelvuur met felle slagen
de bomen spleet en tak na tak
van 't sidderend geboomte brak . . .

Geen pen kon het geweld beschrijven,
maar Marsman zei bedaard: ,,We blijven
voorlopig rustig aan de grond!"
Wat zelfs de Snor verstandig vond
daar 't toch geen weer was om te jagen.
Gelukkig duurde 't maar twee dagen
eer hemelvuur en watervloed
tenslotte waren uitgewoed . . .

,,Nou ga 'k er maar op uit!" zei Sijmen.
,,'t Is hier een lucht om te bezwijmen!"
,,Zo is het!" zei de Marsiaan.
,,Maar doe je zuurstofmasker aan,
want buiten is het nog veel gekker!"
,,Och wat," zei Snor, ,,je ben' niet lekker!
Ik zie toch best hoe heerlijk fris
en opgelucht 't daar buiten is?!"

Daar ook de and're aardelingen
bij voorkeur ongemaskerd gingen,
zei Marsiaan: ,,Je moet maar zien;
voor jullie is de lucht misschien
na korte tijd niet meer ondraaglijk
en op de duur zelfs heel behaaglijk,
maar 't zal toch goed zijn als je wacht
tot Snor terug is van de jacht! . . ."

De brigges, poop'lend van verlangen
om wat konijnen te gaan vangen,
vond deze reeg'ling niet zo gek,
maar toen hij van het schoteldek
zich overboord wou laten zakken,
kreeg hij zijn eerste schrik te pakken,
daar 't voertuig heel niet op de grond,
doch boven op een boomkruin stond! . . .

SOLAK DE WOLFSHOND

JUDY WAS ZO VERONTWAARDIGD, DAT ZE PIERRE NIET EENS ANTWOORD GAF. BOVENDIEN WIST ZE NIET WAAR DE HALSBAND WAS. ZE ZAG DAT EVEN LATER IEDEREEN NAAR HET ZAALTJE TERUGKEERDE, WAAR OVER HET LOT VAN SOLAK BESLIST ZOU WORDEN.

EVEN LATER, TOEN SERGEANT BLAKE HET GEVAARLIJKE WAPEN HAD WETEN LOS TE KRIJGEN, VIEL ZIJ HUILEND OP HAAR KNIEËN.
ARME SOLAK!
KOM, JUDY, HET IS GEBEURD EER HIJ ER IETS VAN VOELT...

LET MAAR NIET OP HAAR, ZE IS HELEMAAL VAN STREEK.
OMDAT HAAR DIERBARE SOLAK DOODGESCHOTEN WORDT, IS ZE WOEDEND.
HOU JE MOND!

JUDY, DIE HAAR TRANEN NIET MEER BEDWINGEN KON, RENDE NAAR BUITEN, WEG UIT DE OMGEVING DIE HAAR BENAUWDE.
WE ZULLEN WACHTEN TOT IEDEREEN WEG IS.
ZOU IK DAT MES...

JUDY DACHT NIET LANGER NA. VOORDAT IEMAND HET MERKTE, HAD ZE HET MES VAN EEN JAGER GEPAKT EN RENDE ERMEE OM DE HOEK VAN HET GEBOUW. ER WAS DAAR EEN RAAM...

HET ZAALTJE WAS BIJNA LEEG; ALLEEN SERGEANT BLAKE, PIERRE EN ENKELE JAGERS STONDEN ER MET HUN RUG NAAR HET RAAM.
SOLAK!
IK HEB ER AL PATRONEN INGEDAAN, STRAKS...

EEN LICHT GERUCHT DEED PIERRE LACOSTE OMKIJKEN. HIJ KRIJSTE VAN WOEDE. EINDELIJK WAS DAT NARE BEEST DAN VEROORDEELD EN NU...
...ZE SNIJDT HET TOUW VAN SOLAK DOOR! HOUD HEM VAST!

MAAR PIERRES WAARSCHUWING KWAM TE LAAT. SOLAK SPRONG DOOR HET RAAM, JUDY ACHTERNA.
JE BENT GERED, SOLAK!

SAMEN ZETTEN ZE HET OP EEN LOPEN. MAAR AL SPOEDIG WERDEN DE BEIDE VLUCHTELINGEN NAGEZETEN.

IK ZAL HET TOUW VAN JE NEK HALEN EN DAN MOET JE IN HET BOS VERDWIJNEN, SOLAK. IK ZAL PROBEREN JE SPOOR UIT TE WISSEN.

JUDY STUURDE SOLAK VAN HAAR WEG, MAAR DE HOND BLEEF JANKEND NAAST HAAR ZITTEN. HIJ WILDE NIET LUISTEREN.
GA NOU TOCH HET BOS IN, SOLAK. HET MOET...

JUDY WAS WANHOPIG, SOLAK WILDE NIET WEGGESTUURD WORDEN. TERWIJL ZE EROVER NADACHT WAT NU TE DOEN, BEKEEK JUDY HET TOUW IN HAAR HAND.
PIERRE HAD HET OVER DE HALSBAND; WAAROM ZOU HIJ DIE ZO GRAAG WILLEN HEBBEN?

David Scott Daniell

4

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Vóór het vertrek hebben twee onbekende heren hem gevraagd om in de herberg de Zeemeermin te komen.

Leerling-tamboer Olivier Crow, om u te dienen. Ik ben van het 11e regiment infanterie, ingedeeld bij de compagnie van kapitein Fairlof."

„Nou, ik heb nog nooit een leerling-tamboer gezien die zo'n goeie indruk maakte, wat jij, George?"

„Precies mijn mening. Op je gezondheid, tamboer Crow!"

Bedeesd hief Olivier zijn glas op, dronk een slokje en zette het glas neer.

„Vertel me eens, vriendje," ging de man met de monocle voort, „wat voor reden heeft die soldaat opgegeven voor ons verzoek aan jou om hier te komen?"

„Hij zei dat u me iets belangrijks wilde mededelen, meneer, en dat u dacht dat u me vanmiddag herkend had."

„Dat is maar gedeeltelijk waar. Inderdaad hebben we iets zeer belangrijks op het hart, maar dat van die herkenning was, eerlijk gezegd, een leugentje. Een leugentje om bestwil! Laten we openhartig met elkaar praten. De zaak die ons hier bijeenbrengt, is van ontzaglijk grote betekenis. Je kunt gerust zeggen: van leven en dood. En ze kan slechts in het diepste geheim worden behandeld."

„Zo is het," vervolgde de andere man. „Vandaar dat we er alleen over kunnen spreken met iemand die geen last van vrees heeft en die scherpzinnig is en toegewijd."

Tijdens deze uiteenzettingen ging Oliviers verbaasde blik van de een naar de ander. Hij voelde zich aardig opgelucht bij de ontdekking dat hij geen verloren gewaande erfgenaam van het een of andere grote kapitaal was; hij bleef liever zichzelf. Maar het mysterie was nog even groot als vóór zijn komst; en dus bleef hij zijn elegante gastheren met grote ogen aankijken.

„Toen we je vanmiddag op de kade zagen rondstappen," hernam de man die Alan genoemd was, „leek het ons meteen toe dat jij de juiste man op de juiste plaats bent. Als er iemand is die we onze opdracht kunnen toevertrouwen, dan ben jij het!"

„Maar u heeft me toch nog nooit gezien, meneer!"

„Volkomen juist, jongeman. Maar in ons vak leer je nu eenmaal je mensen taxeren. Wij twijfelen niet in het minst aan je kwaliteiten, hè, George?"

„Niet in het minst, Alan. Maar we moeten openhartig praten. Luister eens hier, jongeman." De man ging vlak bij Olivier op de rand van de tafel zitten. „Zou jij een geheime opdracht durven aannemen, die van het grootste belang *is voor* het welzijn van de koning en van het vaderland?"

„Zeker durf ik dat," zei Olivier met vaste stem, weliswaar nog steeds niet op zijn gemak, maar bezield van het voornemen de gunstige indruk die de heren van hem hadden, niet te schande te maken.

„Het is een riskante zaak; en er komt heel wat vastberadenheid voor kijken," zei de heer die George heette.

„Als je van mening bent dat we beter naar iemand anders kunnen uitkijken, moet je het maar zeggen," vulde zijn vriend aan.

„Even goeie vrienden, hoor, maar we moeten zekerheid hebben."

De beide mannen bogen zich naar voren en keken Olivier doordringend aan.

„Ik moet toegeven, meneer, dat ik niet helemaal begrijp waar het om gaat," bekende Olivier.

„Laten we er dan verder geen doekjes om winden, George!"

„Dat lijkt mij ook het verstandigst, Alan! Goed, tamboer Crow. Beloof je ons dat je geen man ter wereld iets zult vertellen van wat je te horen krijgt? Denk goed na!"

„Dat beloof ik," zei Olivier na een korte pauze.

„Prachtig," zei de man die op de rand van de tafel zat. Hij stond op, liep naar het raam en keek even de straat in, kwam daarna terug en sloot de deur met een lange sleutel. Daarna haalde hij uit zijn binnenzak een lange, smalle envelop te voorschijn, die zwaar verzegeld was met rode lakstempels. Hij bleef voor Olivier staan.

„Deze brief," zei hij, „moet worden bezorgd bij een inwoner van Syracuse, een Siciliaan, Zucconi genaamd. Hij treedt op als spion voor de Britse regering en is een buitengewoon dapper en belangrijk man. Wat we jou wilden vragen, is dit: neem deze brief mee, zorg dat hij onderweg goed verstopt wordt en bezorg hem in Syracuse bij signor Zucconi."

„En denk eraan, jongeman," voegde de tweede eraan toe, „dat de opdracht niet zonder gevaar is. Het is onze plicht je daarop te wijzen. Het kan zijn dat je leven ermee gemoeid raakt. Maar als je hem uitvoert, bewijs je de koning een dienst van de grootste betekenis. Duidelijk?"

Weer keek Olivier van de een naar de ander. Goed beschouwd leek de opdracht hem niet al te moeilijk toe en hij voelde zich natuurlijk gevleid dat juist hij ervoor was uitgekozen. Even keek hij bedachtzaam het raam uit en zei toen: „Ik voel me zeer vereerd, heren, dat ik voor deze taak in aanmerking kom. Ik kan u de verzekering geven dat ik mijn uiterste best zal doen om hem goed te volbrengen."

De beide heren toonden zich bijzonder verheugd. Een hunner klopte Olivier aanmoedigend op de schouder, terwijl de ander de glazen nog eens volschonk.

„Dapper gesproken, jonge vriend," zei de ene.

„Zoals het een soldaat van een beroemd regiment betaamt," zei de ander.

De heren hieven opnieuw hun glazen om een dronk op Oliviers gezondheid uit te brengen. Zelf nipte hij ternauwernood aan de wijn.

„Ziezo. Let nu goed op, beste jongen! In de eerste plaats: hier is de brief. Ik hoop dat hij goed aankomt. En, zoals ik je al heb gezegd, laat geen man ter wereld er iets van te horen krijgen. Geef me je woord van eer!"

Met de brief in zijn hand zei Olivier: „M'n woord, meneer!"

„Wat er ook gebeurt? Zelfs als je eigen commandant ernaar vraagt?"

„Ik beloof het, meneer."

„Prachtig. Uitstekend," zei de man die Olivier de brief had overhandigd, en hij

De beide mannen bogen zich naar voren en keken Olivier doordringend aan.

. . . en botste hij tegen een jongeman aan.

ging weer op de rand van de tafel zitten.

„In de tweede plaats," hernam hij, „zal ik je vertellen wat je precies moet doen. Zodra de *Zeeleeuw* in Syracuse aankomt — dat is toch je bestemming, nietwaar? — ga je alleen aan wal. En daar zoek je, zonder in de gaten te lopen, de weg naar een wijnhuisje recht tegenover de Margarethakerk. . ."

„Tegenover de Margarethakerk," herhaalde Olivier zorgvuldig. „Jawel, meneer."

„Voor het wijnhuisje hangt een uithangbord met een roodgeschilderd vat erop met aan een van de zijkanten een ster. . ."

„Een rood vat met een ster erop. Jawel, meneer," echode Olivier.

„Daar ga je naar binnen en vraagt of er ook iemand is die Engels spreekt. Als je die hebt gevonden, geef je hem het wachtwoord."

„Het wachtwoord. Juist, meneer."

„Je zegt: De wijn is te rood."

„De wijn is te rood," herhaalde Olivier.

„Juist. En dan zegt hij: Bloed is ook rood."

„Hm," aarzelde Olivier. Hij schraapte zijn keel en zei met een blos: „Bloed is ook rood."

„Precies. En dan zeg jij weer: Wijn is duur, bloed onbetaalbaar."

Weer aarzelde Olivier, maar na een korte pauze herhaalde hij netjes: „Wijn is duur, bloed onbetaalbaar."

„Daarna brengen ze je naar signor Zucconi. Je overhandigt hem de brief — en je opdracht is voltooid."

„Ik begrijp het, meneer. Ik zal doen wat u zegt. Ik hoop dat het lukt."

„Schitterend. Zie je wel, George, dat hij de juiste man op de juiste plaats is?"

„Precies de dappere kerel die we nodig hebben, Alan!"

„Alleen. . ." zei Olivier, „er is één ding dat me niet duidelijk is."

„En wat mag dat wel zijn?"

„Nou, meneer, als die brief van zo'n groot belang is, als het ware een zaak van leven en dood zoals u zei. . ."

„Dat is het inderdaad, vriendje; het leven van misschien wel duizend dappere mannen kan ervan afhangen!"

„Nou," ging Olivier voort, „waarom geeft u hem dan niet mee aan een officier? Waarom juist aan mij?"

„Een pienter kereltje, Alan, net wat ik dacht!"

„Ja, dat had ik meteen door toen ik hem zag, George! Tamboer Crow, dat is een heel verstandige vraag van je. En ik zal je het antwoord niet schuldig blijven. Ik zou je heel wat lieden kunnen noemen, schrandere en ondernemende lieden, die tot de doodsvijanden van het Britse rijk behoren en die wat graag hun leven zouden geven, als ze daarmee konden voorkomen dat de brief signor Zucconi zou bereiken. Wil je dat van me aannemen?"

„Als u het zegt, zal het wel zo zijn, meneer," antwoordde Olivier.

„Welnu, als we de brief aan een officier meegaven, zouden we precies doen wat het meest voor de hand ligt. Maar niemand kan ooit vermoeden dat we een leerling-tamboer met zo'n gewichtige zending belasten!"

„O juist, nu begrijp ik het," zei Olivier. „Maar mag ik er ook niet met de kapitein over praten, of met sergeant Trott?"

Beide heren sprongen van schrik overeind.

„Onder geen voorwaarde!" riep de ene uit. „Geen sprake van. Je mag er met geen man ter wereld over praten. Als je er ook maar iets over loslaat, zou de veiligheid van hele regimenten in gevaar komen!"

„Juist, meneer. Ik begrijp het. Ik zal er met niemand over praten. Niet met de kapitein en evenmin met oom Ruben. Maar dan is er nog iets. Als ik weer aan boord kom, willen ze natuurlijk weten waarom u me hier hebt laten komen. Wat moet ik dan zeggen?"

„Ach ja, natuurlijk. Nou, vertel ze maar dat het allemaal een vergissing was. Dat we dat dadelijk in de gaten kregen, toen je hier binnenkwam. Zeg er maar bij dat we je een glas wijn hebben gegeven en dit muntstuk — hier, pak aan — voor de moeite die je je hebt getroost, en dat we je onze verontschuldigingen hebben aangeboden."

„O, dank u zeer, meneer," zei Olivier, terwijl hij de zware gouden munt in zijn zak stak.

„Je hebt je uitstekend gehouden, jongeman. Ga nu je gang maar. Denk eraan, dat je met je leven borg staat voor de brief.

Zorg dat hij geen man ter wereld onder ogen komt, voordat je hem veilig en wel bij signor Zucconi hebt bezorgd. Goeie reis. En vergeet het nooit: je eer als soldaat staat op het spel. Veel succes!"

„Bewaak de brief als een kostbaar kleinood. En als je pech mocht krijgen, sla je er dan dapper doorheen, tamboer!" voegde zijn metgezel eraan toe.

„Daar kunt u van op aan, heren," besloot Olivier.

De beide mannen vergezelden hem naar de deur, die een hunner met de lange sleutel ontsloot. Met zijn hand op de klink van de deur, zei hij ten afscheid:

„Het zou me al heel sterk verbazen als jij niet spoedig promotie zou maken, tamboertje!"

„Dank u wel, meneer," zei Olivier, blozend over zoveel vriendelijkheid. Hij maakte voor elk van de beide heren een nette buiging en ging naar buiten.

Een ogenblik bleef hij in de schemerige gang staan. Was hij nu van links of van rechts gekomen? Opeens wist hij het weer. En terwijl hij de brief veilig in zijn binnenzak wegborg, sloeg hij de richting van de trap in. Op hetzelfde moment ging de deur van een der andere kamers open en botste hij tegen een jongeman aan.

„O, pardon," zei hij. En tot zijn niet geringe schrik antwoordde de ander bits: „Kun jij nou nooit uit je ogen kijken?"

Met een schok besefte Olivier dat hij voor de tweede maal een slechte beurt had gemaakt bij vaandrig Boscowen, want hij was het die hij bijna ondersteboven had gelopen. Zijn meerdere stond hem streng en hooghartig op te nemen.

„Neem me niet kwalijk, vaandrig," stotterde Olivier, vlug zijn muts afnemend en in de houding springend.

„Vertel jij me eens even, leerling-tamboer, wat je hier te maken hebt! Waarom ben je nog aan wal, terwijl ik je twee uur geleden al order heb gegeven aan boord van je schip te gaan?"

„Met uw welnemen, vaandrig, ik bén aan boord gegaan en ik heb me gemeld bij sergeant Trott. Daarna heb ik verlof gekregen om nog even aan wal te gaan voor een gesprek met twee heren, daar in die kamer."

„Je bent niet op je mondje gevallen, hè? Wat voor heren?"

„Hoe ze heten, weet ik niet, vaandrig!"

„Zo, weet je dat niet? En wat had je dan wel voor dringends met die heren te bespreken, als ik vragen mag?"

Olivier was te verbluft om te antwoorden en dus zweeg hij.

„Voor de dag ermee! Je bent toch zeker niet stom geworden?"

„Ik hoop niet dat u het erg zult vinden, vaandrig, maar ik mag u niet vertellen waarover we hebben gesproken."

„Daar begrijp ik niks van."

„Het is een erezaak, vaandrig. Een persoonlijke kwestie. . ."

De vaandrig keek Olivier laatdunkend aan.

„Zo, zo," zei hij. „En wat was dat voor een brief die je daarnet in je zak stak?"

„O, zo maar een brief," zei Olivier, geheel van zijn stuk gebracht. Het was een ramp dat de verschrikkelijke geheime brief al zo spoedig onder andermans ogen was gekomen. En nog wel onder de ogen van vaandrig Boscowen!. . .

De vaandrig stak zijn hand uit.

„Laat eens zien die brief."

Olivier stond kaarsrecht in de houding met de pink op de naad van de broek en keek strak voor zich uit.

„Het spijt me vreselijk, vaandrig," zei hij met trillende stem, „maar ik kan u die brief niet laten zien."

„Natuurlijk," antwoordde de vaandrig. „Ik ben ook wel gek om te denken dat zulke lummels als jij iets zouden kunnen doen. Schiet op, je verknoeit m'n kostbare tijd. Naar je schip, en gauw! Misschien zul je je daar verwaardigen om kapitein Fairlof tekst en uitleg te geven. Want je hoeft er geen seconde aan te twijfelen dat ik van deze geschiedenis rapport uitbreng. Ingerukt!"

„Jawel, vaandrig, tot uw orders," zei Olivier beleefd.

De vaandrig wierp hem nogmaals een nijdige blik toe, draaide zich daarna met een rood hoofd om en liep de gang in.

Olivier zette zijn muts op, trok zijn tuniek recht en daalde met knikkende knieën de trap af. . .

HOOFDSTUK 4

Olivier vermoedde wel enigszins welk een onplezierige ontvangst de vaandrig hem aan boord zo bereiden. Maar wat er ook gebeurde, hij was niet van plan zijn geheime opdracht te laten schieten, ook al koesterde vaandrig Boscowen dan nog zoveel achterdocht.

Beneden in de hal aangekomen opende hij de deur van de gelagkamer en wierp een blik naar binnen om te zien of soldaat Pilchard nog steeds op hem zat te wachten. Inderdaad bleek deze met twee van zijn collega's in druk gesprek te zijn gewikkeld. Maar zodra hij Olivier ontwaarde, stond hij op, dronk zijn glas leeg en nam afscheid van zijn vrienden.

„Zo, Olivier, hoe is het afgelopen? Ben je groothertog of graaf, of heb je het niet verder gebracht dan tot een doodgewoon baronnetje?"

„Niets van dat alles, oom Pharo. Ik ben nog dezelfde Olivier Crow. Ik was er al bang voor: het was alleen maar een vergissing. De beide heren hadden me voor iemand anders aangezien. Maar ze hebben me dit muntstuk gegeven voor de moeite."

„Kijk eens aan," zei Pilchard; hij nam de munt van Olivier over en woog hem op de palm van zijn hand. „Dat noem ik nog eens een behoorlijke schadeloosstelling! Zodra je weer aan boord komt, moet je sergeant Trott maar vragen om hem voor je te bewaren."

„Maar ik heb ook nog een shilling," antwoordde Olivier. „Zou ik daar iets aardigs voor kunnen krijgen, oom Pharo? Een aandenken of zo iets? Ik zou graag een kleinigheidje meenemen voor Pollie, ziet u."

„Dat zal wel gaan, denk ik," zei Pilchard. „Kom maar mee; hier vlak in de buurt weet ik wel een paar geschikte winkeltjes."

Een half uur later klommen ze aan boord van de *Zeeleeuw* en ze hadden zich nauwelijks gemeld of Olivier ging op zoek naar Pollie. Lang had hij daarvoor niet nodig, want ze stond al op de uitkijk.

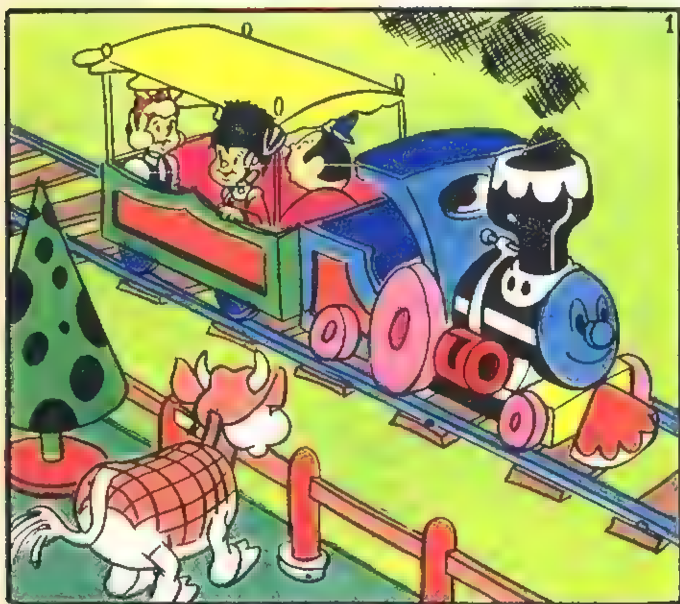
Wordt vervolgd

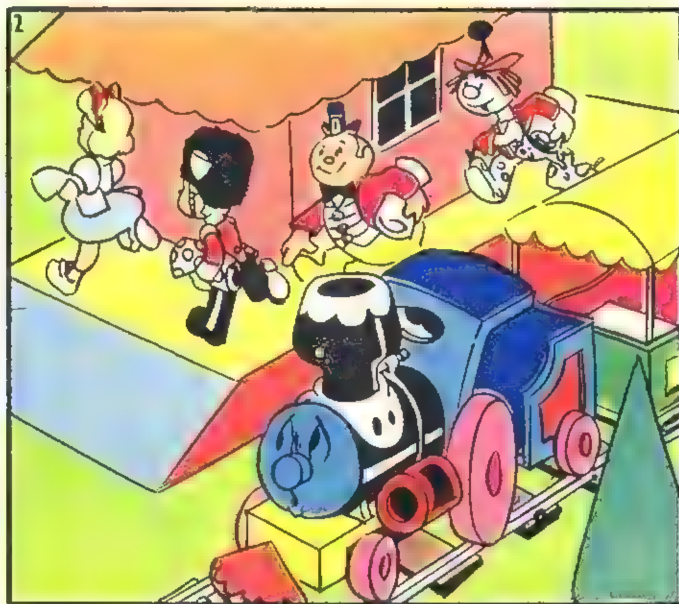

Hij wierp een blik naar binnen om te zien of soldaat Pilchard nog steeds op hem zat te wachten.

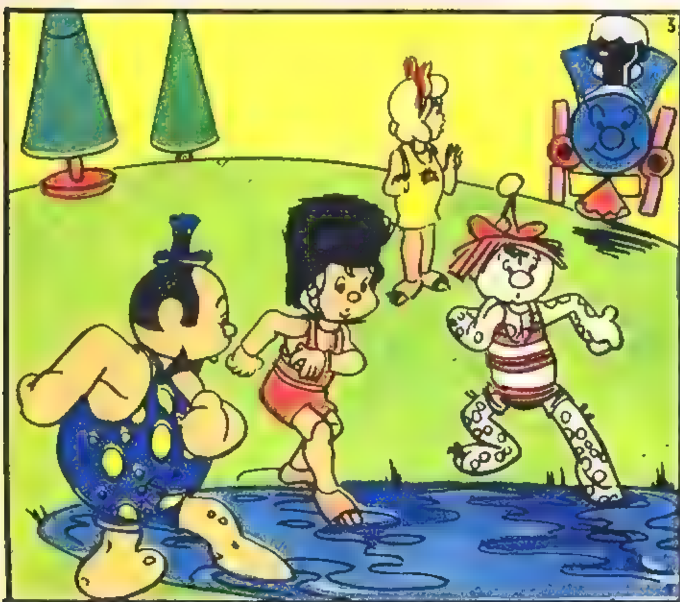
SPELEND

Hakkepuf is de locomotief die graag voor zijn vrienden rondrijdt. Op een dag straalde hij van blijdschap, toen Tommie de speelgoedsoldaat, Dollie Dimpel, Bulletje Ballon en Willie Stropop hem kwamen opzoeken. Ze wilden allemaal naar het zwembad van Speelgoedland.

Hakkepuf reed naar een station dicht bij het zwembad. Iedereen stapte uit en rende weg; hijgend bleef Hakkepuf alleen achter. Dat vond hij vervelend. Waarom zou ik ook niet gaan zwemmen? dacht hij. Hij wist niet dat locomotieven meestal niet zwemmen kunnen.

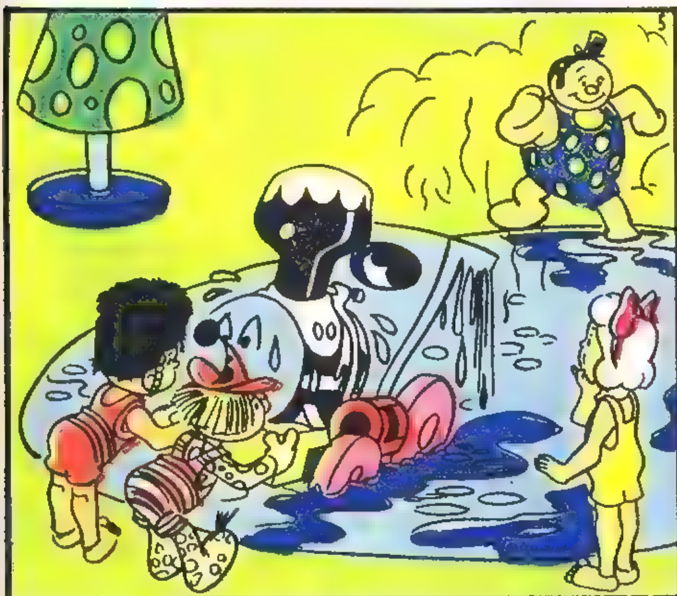

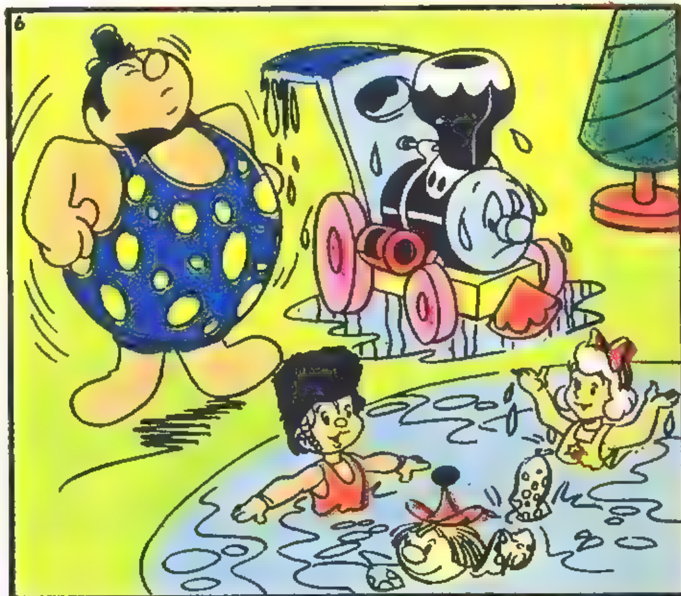
Hakkepuf doet wel meer zijn eigen zin en loopt dan uit de rails. Dat deed hij nu ook weer. Vlug rende hij achter de anderen aan naar het zwembad. Dollie keek erg verbaasd toen ze hem zag. De anderen voelden eens hoe het water was. Brrr, koud!

Hakkepuf wachtte geen seconde, hij reed met een vaartje het water in. PLONS! „Ik ga mee zwemmen!" riep hij. Maar zoals bij alle locomotieven brandt er binnen in Hakkepuf een vuurtje, dat voor de rookpluim uit zijn schoorsteen zorgt. Maar als daar water bij komt . . .

SPEELGOED

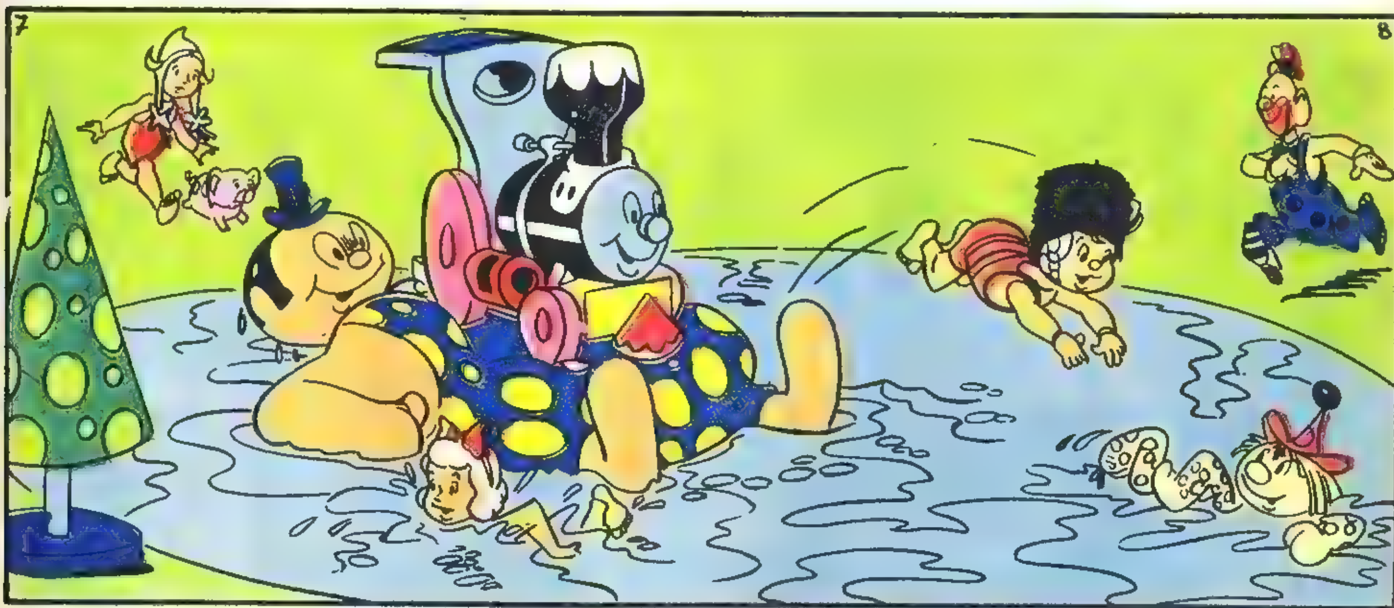

Het vuurtje doofde uit; Hakkepuf kon niet meer puffen. Tommie en Willie moesten hem uit het water trekken. „Je kunt toch niet zwemmen, domoor," zei Tommie, „je bent veel te zwaar, je verdrinkt." Intussen voelde Bulletje dat Hakkepufs vuurtje het water in het zwembad verwarmd had.

Even later werd er naar hartelust gezwommen en gespetterd. Behalve Hakkepuf die op de kant stond, speelde iedereen in het water. „Wat heb je eraan als je niet zwemmen kunt," mopperde hij. „Ik zal je helpen," zei Bulletje. Hij klom op de kant en haalde heel diep adem.

Hij haalde zo diep adem dat hij nog groter werd dan Hakkepuf. Toen liep hij het water in. „Kom maar, Hakkepuf," riep hij, „ga maar op m'n buik zitten." Dat deed Hakkepuf en zo dreef Bulletje door het zwembad. „Kijk eens," riep Hakkepuf, „ik zwem!"

Bulletje was zó opgeblazen, dat de anderen hem als duikplank konden gebruiken. Trientje Klomp, Spekkie Spaarvarken en Kwink de clown kwamen ook meedoen. „Ik ben de enige locomotief die kan zwemmen!" riep Hakkepuf trots, lustig ronddrijvend op Bulletje Ballon.

Thore maakt een wereldreis

HET WEER GEDURENDE DE KORTE REIS WAS ZEER GUNSTIG GEWEEST; DAT WAS EEN GELUK, WANT INDIEN HET HAD GESTORMD, ZOU HET OUDE SCHIP WAARSCHIJNLIJK NIET BESTAND ZIJN GEWEEST TEGEN WIND EN GOLVEN. NU LAG DE FALDUN MET ZIJN VREEMDE SLEEP DAN RUSTIG EN VEILIG IN DE HAVEN VAN KAAPSTAD.

NATUURLIJK TROK DE AANKOMST VAN HET SCHIP IN DE HAVEN VEEL BEKIJKS. THORE HAD

NOG NOOIT ZOVEEL FOTOGRAFEN BIJ ELKAAR GEZIEN. AAN DE RELING VAN HET OUDE SCHEEPJE KEEK HIJ MET DE STUURMAN NAAR DE DRUKTE.

DE KRANTEN STONDEN ER DE VOLGENDE MORGEN VOL VAN.

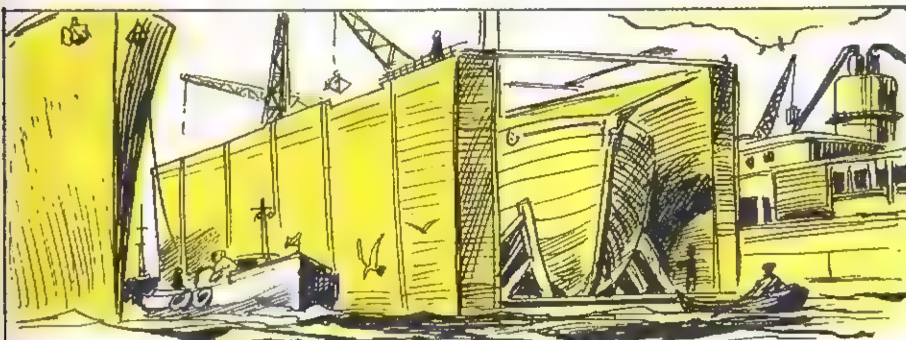
ZIJ WAREN DRUK AAN HET LEZEN, TOEN ZICH EEN BEZOEKER MELDDE, DR. STEFANO. VOLGENS HEM HAD HIJ RECHT OP HET SCHEEPJE.

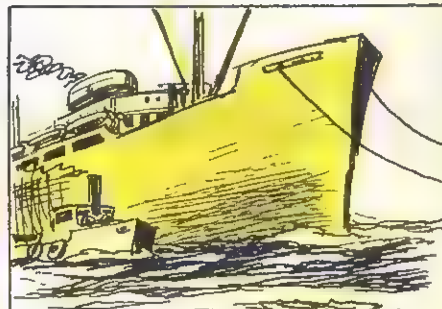
WANT HIJ HAD HET REEDS ENIGE TIJD GELEDEN GEVONDEN. ZIJN PAPIEREN LAGEN NOG IN EEN VAN DE OUDE KISTEN, ZEI HIJ. DIT BLEEK OP WAARHEID TE BERUSTEN,

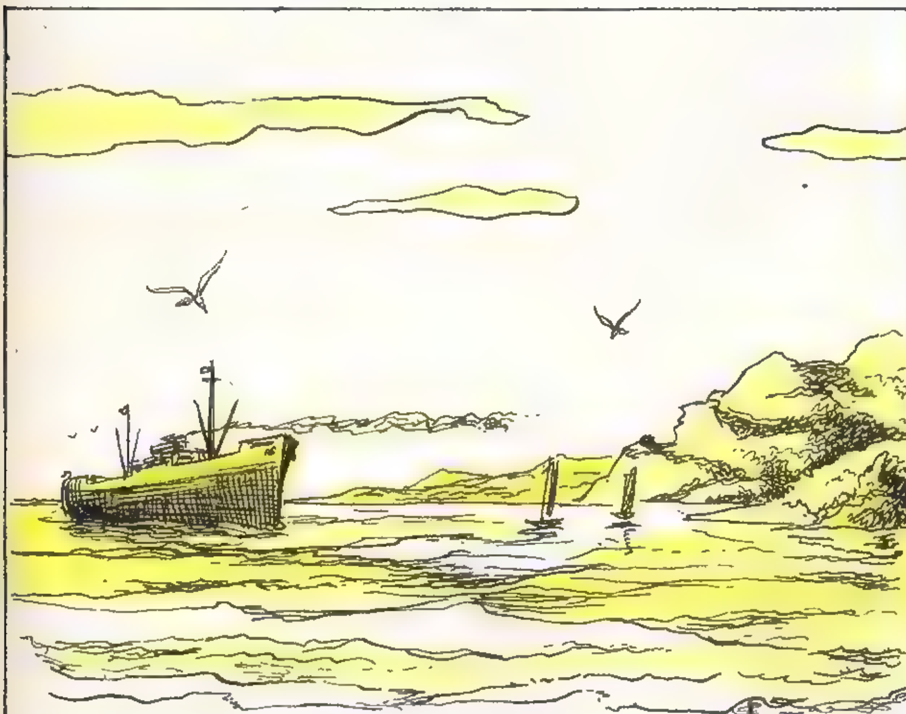
ZODAT DE KAPITEIN ZIJN AANSPRAKEN ERKENDE. DR. STEFANO VERTELDE VERDER DAT HIJ HET SCHEEPJE OP HET ONBEWOONDE EILAND HAD ONTDEKT;

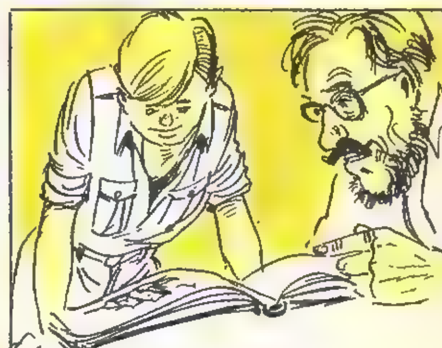
HIJ BESCHIKTE ECHTER NIET OVER DE MIDDELEN OM HET NAAR DE BEWOONDE WERELD TE BRENGEN EN WAS DAAROM NAAR KAAPSTAD GEGAAN OM HULP TE HALEN. HIJ LIET HET NU GRONDIG REPAREREN IN EEN DROOGDOK.

DE GEMAAKTE ONKOSTEN VERREKENDE HIJ MET DE KAPITEIN, DIE NIET LANGER IN KAAPSTAD KON BLIJVEN, DAAR HIJ ORDERS HAD GEKREGEN OM VERDER TE REIZEN NAAR DJIBOETI.

DR. STEFANO ZOU DE REIS MEEMAKEN. HET HERSTEL VAN HET OUDE SCHEEPJE ZOU TE LANG DUREN OM ER IN KAAPSTAD OP TE BLIJVEN WACHTEN. WANNEER DE WERKZAAMHEDEN ACHTER DE RUG WAREN, KON HIJ WEL MAATREGELEN BERAMEN OM HET SCHIP NAAR EUROPA OVER TE BRENGEN. ONDERTUSSEN KON HIJ OP ONDERZOEK UITGAAN IN ABESSYNIË, WAAR IN ENKELE EEUWENOUDE RUÏNES HANDSCHRIFTEN VERBORGEN LAGEN, WAARIN HIJ GROOT BELANG STELDE. HIJ GING DUS GRAAG MEE NAAR DJIBOETI, DE HAVENSTAD VOOR ABESSYNIË.

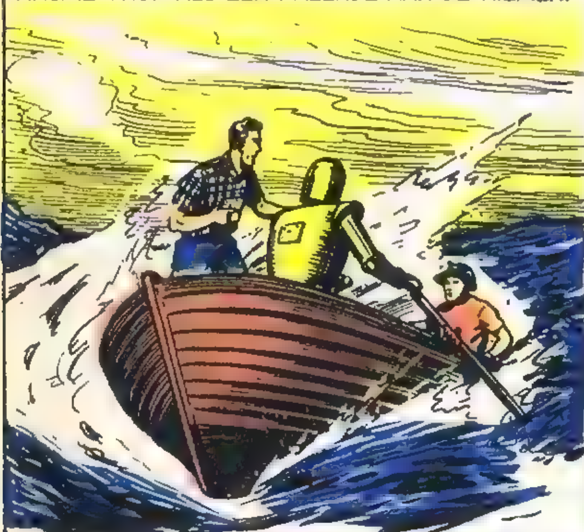
DR. STEFANO WAS OUDHEIDKUNDIGE, VERTELDE HIJ AAN THORE; ZIJN GROOT VERMOGEN GEBRUIKTE HIJ OM ONTDEKKINGSREIZEN TE ONDERNEMEN. THORE EN

DE STUURMAN LUISTERDEN GRAAG NAAR DE VERHALEN VAN ZIJN AVONTUURLIJKE REIZEN.

De man van staal

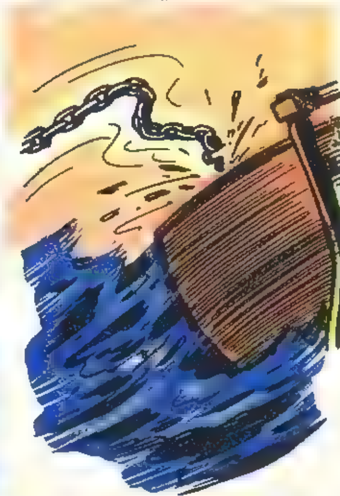

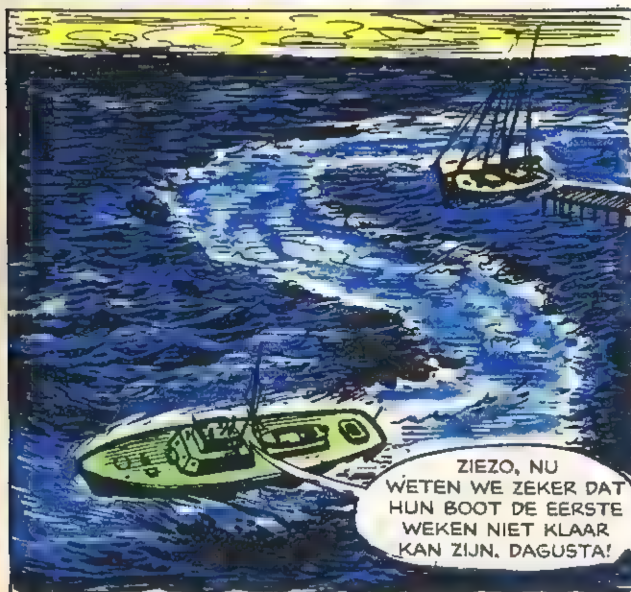

EVEN LATER ZAG KEN TOT ZIJN VERBAZING...
DAAR KOMT DAGUSTA AAN! HIJ KOERST RECHT OP ONS AF. WAAROM...?
DAGUSTA, PAS OP, KIJK UIT!

MAAR DE MOTORBOOT VERVOLGDE ZIJN KOERS.
DIRECT VAART HIJ TEGEN DE ANKERKETTING AAN!

EEN PAAR TELLEN LATER...

DE ANKERKETTING WERD VAN DE ROEIBOOT LOSGESLAGEN.

HET ROEIBOOTJE SCHOMMELDE VERVAARLIJK EN ARCHIE SLOEG ACHTEROVER.
ARCHIE

ZIEZO, NU WETEN WE ZEKER DAT HUN BOOT DE EERSTE WEKEN NIET KLAAR KAN ZIJN, DAGUSTA!

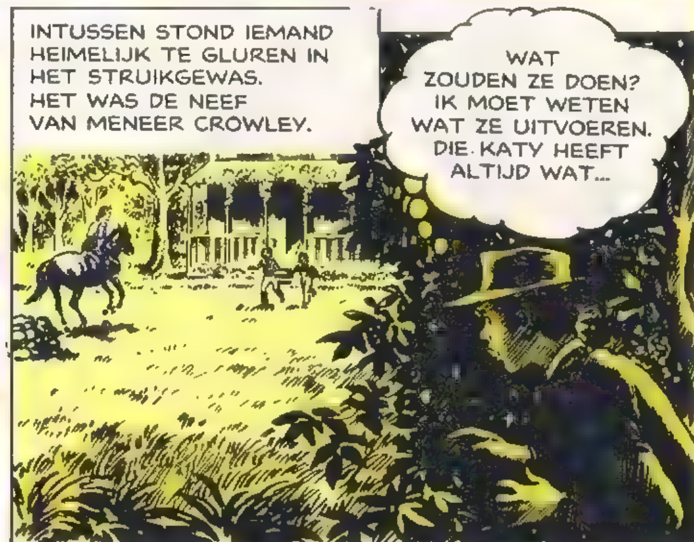

TOT HUN GROTE VOLDOENING ZAGEN PATCH EN DAGUSTA DAT DE REGENBOOG ONDER LUID GEKRAAK TE PLETTER LIEP.
KEURIG GEDAAN, HÈ? NU KUNNEN WIJ RUSTIG DE TIJD NEMEN OM HET VLIEGTUIG TE ZOEKEN EN DE LADING MEE TE NEMEN.

Katy knapt het wel op

ED CROWLEY HAD ZIJN OOM HOREN VERTELLEN DAT DUKE NIET OVER STENEN HINDERNISSEN WILDE SPRINGEN, NADAT HIJ ER EENS OVER GESTRUIKELD WAS. NIEMAND GAF KATY DUS EEN KANS OM TE WINNEN IN DE GROTE HINDERNISWEDSTRIJDEN, WAARIN ENKELE STENEN HINDERNISSEN GENOMEN MOESTEN WORDEN. EN ALS KATY GEEN PRIJS WON, ZOU DE OLMENHOVE VERKOCHT MOETEN WORDEN.

EERST WAS DUKE NOG WAT SCHICHTIG, MAAR KATY STELDE HEM GERUST.

VOORUIT MAAR, DUKE.

MET INGEHOUDEN ADEM VAN SPANNING LIET KATY HAAR PAARD OP HET JUISTE MOMENT SPRINGEN.

JUICHEND LIEPEN DIDI EN TOMMY OP KATY TOE, DIE DE DOEK VOOR DUKES OGEN WEGTROK.

GEWELDIG! FIJN HÈ, KATY?

HET LUKT ZE NOG OOK. WAT ZAL OOM TELEURGESTELD ZIJN ALS HIJ HET HOORT.

SAMEN BRACHTEN ZE DUKE NAAR STAL.

WIL JE HEM NU GEBLINDDOEKT LATEN SPRINGEN?

ALS HIJ GEWEND IS AAN GEBLINDDOEKT SPRINGEN, DOET HIJ HET LATER WEL ZONDER DOEK OOK.

IK PROBEER HET OOK, MAAR IK KAN HET NIET.

ZE KONDEN VAN OPWINDING HAAST NIET ETEN.

IK KAN TOCH NIET SLAPEN, MAG IK NOG EVEN GOUDVISJES VANGEN?

DIE ZWEMMEN TOCH NIET IN DE KREEK? GOUDVISSEN!

GOED DAN, MAAR WEES VOORZICHTIG!

DIDI GING VLUG NAAR HET KREEKJE, WAAR ED CROWLEY NOG IN DE STRUIKEN VERSCHOLEN ZAT.

EN ÓF ER GOUDVISSEN HIER ZWEMMEN; IK HEB ZE ZELF DIKWIJLS GEZIEN.

NIEMAND VERMOEDDE DAT DIDI'S VISVANGST ZOVEEL VOOR DE JACKSONS ZOU GAAN BETEKENEN.

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt

Met tekeningen van Frans Lammers

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Des avonds worden zij ontvoerd, als Chinezen vermomd en evenals Brand op een schip gebracht, dat de Jangtse opvaart.*

Het oog is een gevoelig lichaamsdeel," verklaarde de professor wijs. „Maar wat probeerde je je te herinneren, meisje? Een onafgemaakte zin is even hinderlijk als een bezeerd oog."

„Ik hoop dat het me te binnen wil schieten," zei Marjan. „Als het me niet lukt, zal niemand ooit de grot met de schat kunnen vinden, ook u of de bandieten niet."

De geleerde keek haar strak aan. „Waarom niet?"

„Vader liet, zoals ik u al verteld heb, de lap blauwe zijde met de kaart aan iedereen zien die op bezoek kwam," zei Marjan. „Hij zei eens tegen moeder dat het helemaal geen kwaad kon, zelfs niet als er écht een schat verborgen lag. Weet je nog wel, Peter?"

„O ja, dat was die ene keer," antwoordde haar broer vaag.

Marjan glimlachte. „Vader vertelde toen dat de kaart niet helemaal klopte. Hij zei: „Er is iets mee, dat ik nog nooit aan iemand heb verklapt." Misschien heeft het niet veel te betekenen, maar ik heb altijd zo'n gevoel gehad dat het juist de sleutel tot het hele geheim was."

„Heus?" zei de professor. Hij leunde naar Marjan over en zijn groene ogen staarden haar onafgebroken aan. Het meisje stiet Peter ongemerkt aan. Professor Brand haalde diep adem.

„En heeft hij verteld wat de sleutel tot het geheim van de kaart precies was?"

„Natuurlijk," knikte Marjan. „Voor ons behoefde hij immers geen geheimen te hebben? Maar op het ogenblik kan ik het me echt niet herinneren. Jij zeker ook niet, Peter?"

„Op geen stukken na," antwoordde haar broer naar waarheid.

Hij snapte er niets meer van. In stilte vroeg hij zich af of Marjan nu eindelijk hun oude plannetje uitvoerde om net te doen alsof ze iets heel belangrijks over de landkaart wisten. Maar het was hun bedoeling geweest dat alleen aan de bende van Li Wen-fan wijs te maken.

Als ze nu ook de professor niet verder wil helpen, moet ze dat zelf maar weten, dacht hij met een tikje leedvermaak. Wat mij betreft, ik heb die baardmans nooit erg gemogen.

HOOFDSTUK 4

De deur van de hut ging langzaam open en Tsjang, de kok, kwam binnen.

„Het is tijd om van deze onwaardige boot op het motorjacht *Hui* over te stap-

pen," kondigde hij aan. „We zijn in Itsjang aangekomen. Als de oude, geleerde man en zijn jonge vrienden naar buiten willen kijken, zullen ze de vurige tongen van de stad tegen de wolken zien likken."

Aan de overzijde van de brede rivier lag een grote, maar lelijke stad. Met onregelmatige tussenpozen schoten donkerrode vlammen op uit enorme hoogovens en deden de laaghangende roetwolken dof oplichten.

Tsjang glimlachte. „Laten mijn geëerde gasten nu hun blikken naar de andere zijde wenden. Daar ligt een kleine, geriefelijke sampan om hen naar de *Hui* te brengen."

Peter slaakte een kreet. „Dat kleine schip? Moeten we daarmee door de ravijnen varen?"

Tsjang knikte hem vriendelijk toe.

„De *Hui* is geen groot schip. Grote stoomboten zijn voor de oceaan. De *Hui* is gebouwd voor de bovenloop van de Grote Rivier. Niets kan daar gebeuren, als iedereen de taak verricht die hem is toebedeeld."

„En wat zal onze taak zijn, als ik vragen mag?" informeerde de professor op schrille toon.

Het gezicht van de Chinees kreeg iets ondoorgrondelijks.

„Iedereen doet zijn plicht," zei hij vaag. „Maar iedereen denkt ook aan wat zich onder water bevindt. Aan de scherpe rotsblokken, waartussendoor de ervaren handen van de stuurman het schip naar zijn bestemming brengen. Laten mijn geëerde gasten over de verschansing van de *Hui* goed naar het water kijken en bedenken, wat er met hen zou gebeuren als zij overboord zouden vallen. . ." Hij maakte een kort gebaar. „Volg me nu," zei hij.

Professor Brand liep voor de kok uit het dek op. Daarachter volgden Peter en Marjan. Een gedeelte van de verschansing van de jonk was opzijgeschoven en een touwladder hing langs de scheepswand omlaag. Van de *Hui* kwam een kleine sampan in hun richting varen.

Een stoutmoedige gedachte flitste plotseling door Peter heen.

„Nu of nooit!" fluisterde hij zijn zusje in het oor. „Ik zal Tsjang zo'n duw in zijn rug geven, dat hij met de professor in het water valt. Ze zullen hen gauw genoeg op het droge hebben, want het krioelt hier van de boten. Maar een paar minuten lang zal de hele bemanning aan deze kant van het dek staan kijken wat er gebeurt. Als we dan aan de andere kant in de rivier springen en naar Itsjang zwemmen, zal niemand ons in de gaten hebben."

Marjan schudde weifelend het hoofd.

„We kunnen de professor toch niet in de handen van die kerels achterlaten?"

„Hij heeft er niets aan, dat ze behalve hem ook ons als gijzelaars vasthouden," antwoordde Peter snel. „Integendeel, als ze weten dat wij ontsnapt zijn, zullen ze hem uit voorzichtigheid beter behandelen en hem misschien zelfs wel vrijlaten. Durf je het aan?"

Marjan knikte kordaat.

„Het is te proberen," zei ze.

Meer had Peter niet nodig. Hij nam een paar grote sprongen en gaf Tsjang zo'n formidabele zet, dat deze met een gil tegen professor Brand aan tuimelde. Het volgende ogenblik lagen de beide mannen in het water.

„Help!" riep Peter luidkeels. „Man over boord!"

De hele bemanning kwam aanrennen en staarde omlaag naar de twee spartelende figuren in de rivier. Enkele boten kwamen snel naderbij.

„Ja!" zei Peter.

Onhoorbaar gleden ze aan de andere kant van de jonk in het water en begonnen te zwemmen. Het geschreeuw op de jonk werd langzaam minder. Het water was heerlijk en geleidelijk aan vorderden ze in de richting van de tegenoverliggende oever.

Grappig, dacht Marjan. Het was heel slim van Li Wen-fan om ons Chinese kleren te geven. En toch was het tevens de grootste fout die hij kon maken. Als we onze eigen kleren nog hadden gedragen, zouden we dadelijk als we aan wal kruipen veel te veel opvallen. Nu vinden kapitein Toeng en zijn mannen ons vast niet terug!

Toen deed ze een onrustbarende ontdekking.

De enorm sterke stroming van de Grote Rivier had haar te pakken. Ze probeerde

. . . dat deze met een gil tegen professor Brand aan tuimelde.

Toen kwam ze boven en keek in het gezicht van professor Brand.

nog verder te zwemmen, maar plotseling werd ze met een steeds groter wordende snelheid achteruitgetrokken. Ze slaakte een kreet van schrik: „Peter!"

Haar broer keek om en zag dat ze in razende vaart voorbij de jonk werd gesleurd. Een ogenblik stokte de adem hem in de keel. Toen werd ook hij door de stroom gegrepen.

Peter begreep onmiddellijk dat het geen zin had zich te verzetten. Hij draaide zich om en zwom uit alle macht met de stroming mee, zodat hij Marjan al spoedig inhaalde.

„Niet bang zijn," zei hij kalm in haar oor. „Probeer niet tegen de stroom in te gaan, dat lukt je toch niet. We moeten op de rug gaan liggen en afwachten, waar de rivier ons naar toe brengt. Waarschijnlijk zullen we al gauw ergens aanspoelen. Daar zal vast wel iemand zijn die ons aan droge kleren en wat voedsel kan helpen."

Marjan glimlachte naar hem.

„Houd me dan maar goed vast, Peter. Ik wil op dezelfde plaats als jij aanspoelen."

Hij greep haar bij de schouder en samen dreven ze verder. Op haar rug liggend keek ze naar de wolkenhemel; zij voelde zich bijna gelukkig. Ze was zo veilig, met Peter vlak naast zich, en de Jangtse was als een donzen bed waarin ze heel voorzichtig werd weggedragen. . .

Toen greep een ijzeren hand haar enkel en trok haar onder water. Een wilde paniek golfde door haar heen en ze kreeg het zo benauwd, dat ze vreesde te zullen stikken. Toen kwam ze boven en keek in het gezicht van professor Brand.

„Ik heb je leven gered," zei hij hijgend. „Het was heel dom, wat jij en je broer hebben gedaan. Waarom moet je iemand die je kunt vertrouwen, zo wantrouwen?"

Achter hen klonk gespetter. De professor draaide het hoofd om en vervolgde opgelucht: „Gelukkig, daar is je broer ook al. Het is maar goed dat Tsjang en ik beter kunnen zwemmen dan jullie. Je zou vast verdronken zijn."

Tsjang kwam met soepele slagen in hun richting zwemmen. Hij gebruikte alleen zijn benen; zijn handen had hij om de kin van Peter gelegd, precies zoals Marjan op school had geleerd om iemand uit het water te redden.

Van de andere kant naderde een sampan. Er zaten een paar Chinezen in, die hun een touw toewierpen. Even later zaten Peter en Marjan terneergeslagen naast elkaar op een van de smalle houten bankjes. De professor had tegenover hen plaatsgenomen.

„Ik ben bang dat deze dwaze ontvluchtingspoging ons geen goed zal doen," merkte hij geprikkeld op.

Toen lagen ze naast een oud motorjacht. Het was de *Hui*, hun nieuwe gevangenis.

Op het dek stonden drie mannen. Een Chinees kan volkomen uitdrukkingloos kijken, zelfs als hij glimlacht. Maar deze drie forsgebouwde Chinezen vertoonden zo weinig uitdrukking, dat ze als drielingen op elkaar leken.

Professor Brand klom als eerste langs de touwladder op. Toen ging hij op zijn knieën zitten, stak zijn hand uit en hielp Peter en Marjan aan dek te klauteren.

„Maak voort," maande hij. „Hoe eerder je droge kleren aantrekt, hoe beter het is. En als het jullie niet kan schelen of je longontsteking krijgt, ik pas ervoor!"

Toen Marjan de bovenste sport van de ladder bereikte, hield ze zo plotseling in, dat Peter, die achter haar aan klom, tegen haar opbotste. Ze keek langs hem heen naar Tsjang, die nog in de sampan stond. Zijn voortdurende glimlach maakte haar onzeker van zichzelf. Maar misschien was het een trucje, dat iedereen kon leren. Ze vroeg zich af of zij andere mensen ook onrustig kon maken, alleen maar door vaag te glimlachen. Ze probeerde het meteen en wierp de professor een geheimzinnige blik toe. Maar hij trok haar ongeduldig omhoog en duwde haar opzij.

„Schiet op!" zei hij. „Denk aan Tsjang. Misschien heeft hij zoveel haast naar de jonk terug te keren, dat hij kwaad wordt als hij nog langer wordt opgehouden!"

Marjan zag, hoe zorgzaam Tsjang beneden de touwladder strak trok om Peter het klimmen te vergemakkelijken.

Er klopt iets niet, dacht ze. Tsjang had al lang kwaad moeten zijn. Maar ze zijn allemaal veel te bang dat ons iets zal overkomen!

Een gevoel van triomf kwam in haar op. Haar plannetje leek voortreffelijk te slagen. Ze geloofden allemaal dat Peter en zij iets over de schuilplaats van de schat wisten, dat niet op de kaart stond aangegeven. De professor geloofde het al even-

zeer als de handlangers van Li Wen-fan. Daarom waren ze zo voorzichtig, hoe lastig hun gevangenen het hun ook maakten!

Ze besloot meteen te proberen of het klopte.

„Trap hem eens flink op zijn vingers," fluisterde ze Peter toe, toen deze zijn hoofd boven het dek uitstak.

Peter keek haar even verbaasd aan, maar zei niets. Hij liet zich weer zakken, zette zijn voet krachtig op de hand van Tsjang die de onderkant van de ladder vasthield en klom vervolgens aan dek. Tsjang glimlachte nog steeds en had zijn hand niet bewogen. Hij bleef de touwladder even zorgzaam strak houden, als wanneer kapitein Toeng of Li Wen-fan er in hoogsteigen persoon op had gestaan.

„Ik begrijp niet goed, waarom ik het moest doen," merkte Peter op. „Maar het gaf me meer voldoening dan te worden gered, als ik me niet eens in gevaar bevind!"

De professor keek hem kwaad aan.

„Je kwaakt als een kikker en je toont evenveel dankbaarheid als zo'n dier, dat uit de snavel van een ooievaar wordt gered. Tsjang, deze jongen zit vol streken, maar ik ben je erkentelijk voor wat je voor hem hebt gedaan. Helaas kan ik je er niet voor belonen, maar ik zal het nooit vergeten."

De Chinees wierp hem een ondoorgrondelijke blik toe.

„Misschien ontmoeten wij elkaar nog eens," zei hij vaag. Toen ging hij in de sampan zitten en voer terug naar de jonk.

Toen ze droge kleren hadden gekregen, ging de professor met een zucht op dek zitten.

„Ik vrees dat we van de regen in de drop zijn geraakt," merkte hij op. „Maar in elk geval ziet deze bemanning er fatsoenlijker uit dan Toeng en zijn matrozen."

Hij krabde nadenkend in zijn woeste baard.

„Ik mocht kapitein Toeng wel," zei Peter uitdagend. „Het was tenminste een echte kerel!"

De professor keek hem aan, maar antwoordde niet.

„Ik vond Toeng niet zó geweldig," zei Marjan. Ze trachtte zo diepzinnig mogelijk te glimlachen. „Maar Tsjang vind ik eigenlijk wel aardig."

„Je begon hem natuurlijk pas aardig te vinden toen de sukkel me in de rivier duwde," merkte de geleerde zuurzoet op. Kennelijk had hij niet eens gemerkt dat Peter hen allebei in het water had gegooid. Hij scheen te denken dat de Chinees was gestruikeld en per ongeluk tegen hem aan was gevallen.

Peter grinnikte.

„U kunt erg goed zwemmen, professor!" zei hij met iets van bewondering.

De geleerde nam hem onderzoekend op.

„Als een echte kerel, bedoel je? Ik ben sterker dan je denkt, jongen, en heus niet alleen in mijn handen."

„U bedoelt met uw hoofd," viel Marjan in. „Ik weet zeker dat ik nooit een verstandiger man heb ontmoet dan u!"

De groene ogen van de professor staarden haar een ogenblik wantrouwig aan.

„Dat is zo," zei hij eindelijk kortaf. „Als we de ravijnen eenmaal achter ons hebben liggen, zal ik jullie weleens laten zien hoe verstandig ik ben!"

Een van de Chinezen tikte hem op de schouder.

„Kom mee," zei hij.

De professor keek hem niet begrijpend aan, want de ander had niet in het Kantonese dialect, maar in de deftige taal der mandarijnen gesproken.

„Wat bedoelt u?" informeerde hij achterdochtig.

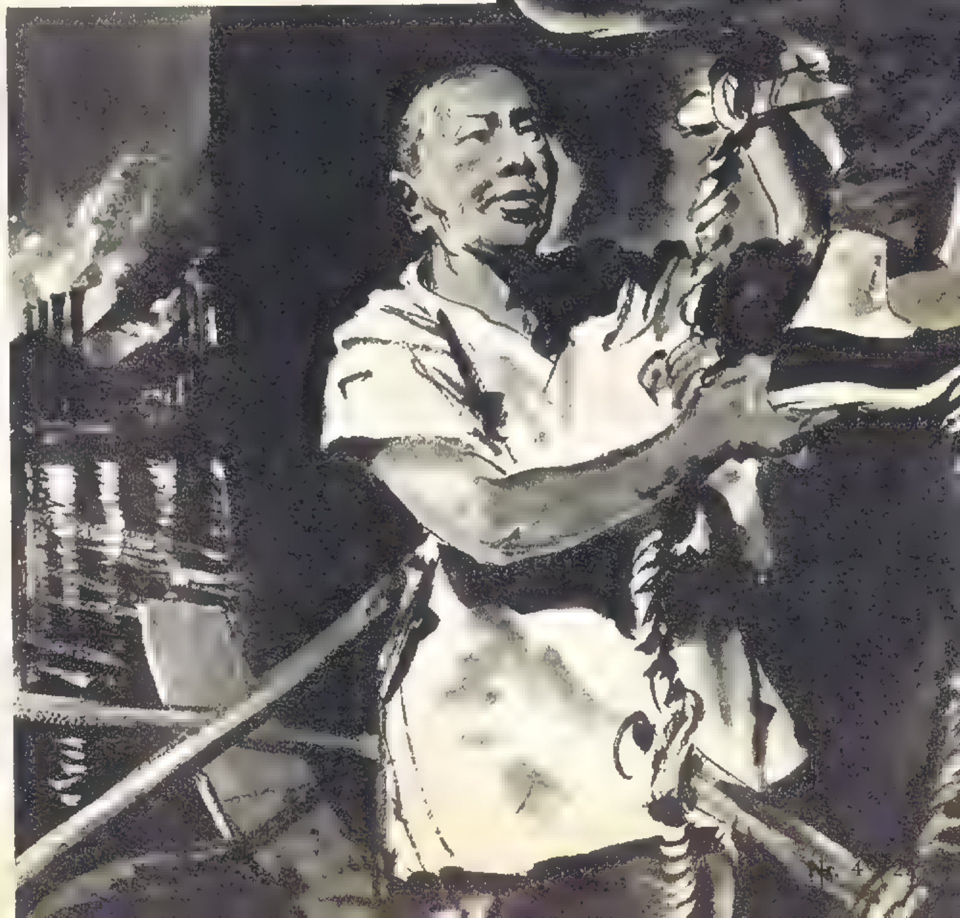
„Hij zegt dat we hem moeten volgen," vertaalde Marjan. Ze wierp haar broer een veelbetekenende blik toe. Deze begreep wel zo ongeveer, wat ze hem duidelijk wilde maken.

Hij trok het domste gezicht dat hij kon opbrengen.

„Ik wilde dat ik ook mandarijns kon spreken en verstaan," merkte hij huichelachtig op.

Wordt vervolgd

Tsang glimlachte nog steeds en had zijn hand niet bewogen.

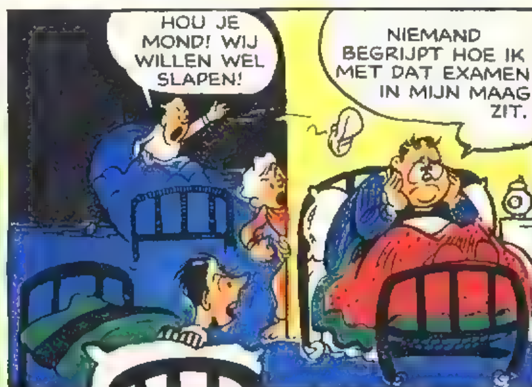

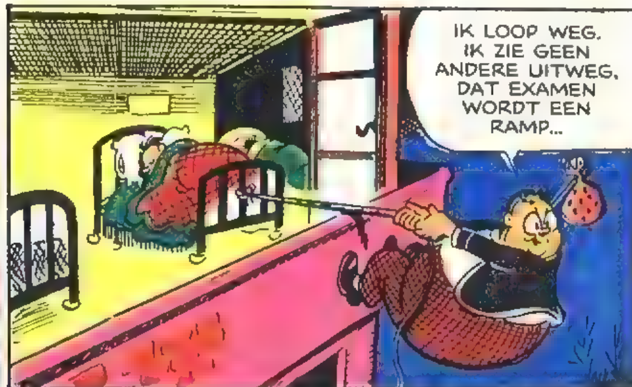
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

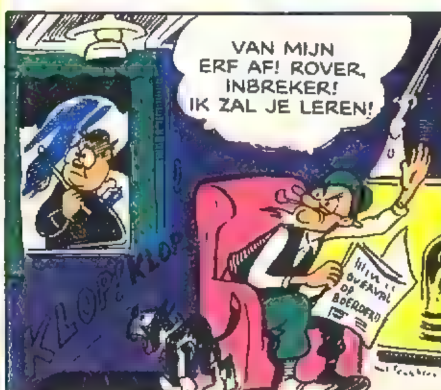

GOEDKOPE SCHOENEN

Bill en Ted zaten op een bank in een der parken van Londen. Zij bestudeerden een oude krant, die ze gevonden hadden.

Opeens gaf Bill zijn vriend een duw. „Ted, let op. Hier lees ik wat moois. Iemand ging een schoenwinkel binnen, paste een paar schoenen aan en liep er mee heen en weer om ze te proberen. Net liep hij bij de deur, toen er een ander binnenkwam, hem een klap in zijn gezicht gaf en wegrende. De klant werd woedend en ging er achteraan. Met z'n nieuwe schoenen, snap je? De politie heeft hem de volgende dag gepakt."

„Waarom?" vroeg Ted, die niet een van de slimsten was.

„Waarom? Natuurlijk was het een doorgestoken kaart om goedkoop aan nieuwe schoenen te komen!"

Bills ogen richtten zich naar beneden en bleven rusten op Teds schoeisel.

„Jij zou óók wel nieuwe schoenen kunnen gebruiken," zei hij peinzend.

„Zullen we het proberen?" vroeg Ted, die niet graag de mindere wilde zijn van z'n zoveel slimmere en brutalere vriend.

„Afgesproken!" zei Bill. „Maar je moet zorgen uit de handen van de politie te blijven!"

„Laat dat maar aan mij over!" snoefde Ted.

Zij lazen het verhaal nog eens aandachtig door en twee uur later wandelde Ted een schoenwinkel binnen.

„Bruine molières!" zei hij tegen de verkoopster en ging zitten.

Al gauw stonden er tien, twaalf open dozen om hem heen; hij paste de ene schoen na de andere. Ted kreeg het hoe langer hoe benauwder. Nee, voor dief was hij toch eigenlijk niet in de wieg gelegd. Ten leste moest het er dan van komen, want nu had hij een paar aan, dat goed zat.

„Mag ik even heen en weer lopen?" vroeg hij bedeesd.

„Zeker, mijnheer!" antwoordde de verkoopster en Ted stond met knikkende knieën op en wandelde naar de deur. Buiten wachtte Bill, die nu naar binnen vloog en hem een klinkende oorveeg toediende, waarna hij de vlucht nam.

Ted schreeuwde van woede, want zijn wang gloeide van de klap. Hij holde de deur uit, Bill achterna, die al in het gewoel verdwenen was...

Tien minuten later vonden ze elkaar volgens afspraak op de hoek van een bepaalde straat.

„Hallo!" riep Ted triomfantelijk.

„Hallo!" groette Bill terug en richtte zijn blikken op Teds schoenen. Zijn gezicht verstarde. En toen zei hij uit de grond van zijn hart: „Ted, jij bent toch werkelijk de grootste ezel van heel Engeland. Daar komt al een agent op je af!"

Toen maakte Bill, dat ie wegkwam.

Terwijl Ted door de agent naar het politiebureau werd geleid, keek hij ook eens naar beneden. Aan zijn linkervoet prijkte een fonkelnieuwe bruine molière, maar zijn rechtervoet stak nog altijd in een afgetrapte versleten schoen.

Wie een bord weghaalt...

...valt zelf door het ijs

Het was de dag voor de finale van de grote wedstrijden om de Hartmanbeker, een gebeurtenis van de eerste rang in de ijshockeywereld, die honderden belangstellenden naar het kleine Zwitserse plaatsje Kammberg had gelokt. Het Kammbergmeer, gelegen midden in de Alpen, was uitverkoren als terrein van de strijd; door zijn hoge, beschutte ligging was het een spiegelgladde ijsvlakte zonder merkbare sneeuwval, die ieder jaar laat in de herfst al geschikt was om te worden bereden.

Tom Kent, een van de beste spelers van zijn club, de vermaarde Tijgerploeg, schaatste rustig voort naast zijn vriend Willy, die als leerling-sportinstructeur aan een van de grote plaatselijke hotels was verbonden. Ze waren voor dag en dauw opgestaan om in alle rust nog wat te gaan trainen. Of Tom aan de eindstrijd zou mogen meedoen, was nog niet zeker. De trainer van zijn ploeg, Stevens, was van plan hem en Mark Rodham die dag nog eens tegen elkaar te laten rijden; en natuurlijk liet Tom geen gelegenheid voorbijgaan om zo goed mogelijk voor de dag te komen.

„We mogen wel een beetje uitkijken," merkte Willy op, toen ze aan de rand van het meer een hoge rotswand naderden, die in de ochtendschemering maar vaag zichtbaar was. „Er ligt hier een stuk ijs dat lang niet betrouwbaar is. Er moet een waarschuwingsbord bij staan. Blijf maar een beetje achter me."

Het was hun bedoeling naar een afgelegen stuk van het meer te gaan, waar maar weinig mensen kwamen, zodat Tom zich ongestoord aan zijn training zou kunnen wijden. Willy kende het gebied op zijn duimpje, maar aangezien het nog halfdonker was, moest hij toch behoorlijk op zijn hoede zijn om de gevaarlijke plekken te vermijden.

„Opgepast," zei Willy weer. „Kalm aan. Hier moeten we linksaf."

Voorzichtig schaatste hij vlak langs de rotsen, op zoek naar de kleine inham die hij op het oog had. Opeens remde hij af en legde zijn hand op Toms arm.

„Heb jij dat ook gehoord?" vroeg hij zacht. „Ik dacht dat ik iemand hoorde praten."

Getweeën bleven de vrienden staan luisteren, terwijl ze vergeefs probeerden de duisternis te doordringen. Even later klonk er uit de mistige schemering vóór hen enig gemompel en daarna een duidelijk verstaanbare mannenstem.

„Dat is me ook wat moois!" riep iemand in de verte. „De boel is losgeraakt."

„En ik dacht dat jij alles zo goed had vastgemaakt?" luidde het verwonderde antwoord. „Nou, niks aan te doen. Dan zullen we moeten dreggen. Maar het is al bijna klaarlichte dag!"

Willy en Tom keken elkaar zwijgend aan, niet wetend wat ze van dit gesprek moesten denken. Het scheen dat het een eind verder op het meer werd gevoerd — juist in de buurt van de gevaarlijke plek!

„Eigenaardig dat die lui dat waarschuwingsbord niet hebben zien staan!" begon Willy weer. „Het zullen wel vreemdelingen zijn. Maar ik vraag me af wat ze hier zo vroeg hebben te zoeken!"

In de verte bleef het een ogenblik stil. Alleen het gekras van een paar schaatsen drong zwakjes tot hen door.

„Hee daar!" riep Willy tenslotte ongerust. „Kijk uit!" Het ijs is daar niet vertrouwd!"

Er kwam geen antwoord van de onbekenden. Wel hoorden ze weer, en nu duidelijker, het gekras van de schaatsen. Er was maar één mogelijkheid: de vreemdelingen — wie het ook mochten zijn — maakten zich snel uit de voeten.

„Raadselachtig," zei Willy. „Maar hoe dan ook, er is nu in ieder geval geen gevaar meer dat ze hals-over-kop door het ijs zakken. Kom mee, we zijn er bijna."

Even later hadden de beide vrienden de afgelegen hoek van het Kammbergmeer bereikt. Erg veel ruimte was er niet, maar daar stond tegenover dat Tom er vrij kon trainen. Aan de rand van het meer lag namelijk een kleine berghut, waarvan Willy een sleutel had en waarin allerlei materialen werden opgeborgen, die de gidsen van het hotel op hun tochten nodig konden hebben.

Willy opende de hut en haalde een aantal lege blikken te voorschijn, die hij op onregelmatige afstanden op het ijs zette.

... maar al spoedig hadden ze zijn hoofd boven de oppervlakte zien uitkomen.

Tom had ondertussen zijn stick al voor de dag gehaald.

„Ziezo," zei Willy voldaan. „Daar heb je je tegenstanders. Ga jij je maar een uurtje oefenen in het dribbelen. Ik moet ondertussen naar de andere kant van het meer. Ik heb om negen uur afgesproken met een van mijn leerlingen. Hier heb je de sleutel. Die krijg ik vanmiddag wel van je terug. Succes!"

„Bedankt!" riep Tom verheugd uit. „Een schitterend plekje om te oefenen. Ik berg die blikken straks wel op. Tot vanmiddag!"

En met een sierlijke bocht begon hij op zijn denkbeeldige tegenstanders af te zwieren, glipte er behendig tussendoor en was al spoedig geheel en al in zijn training verdiept.

Toen Willy enkele uren later zijn les had beëindigd, maakte hij aanstalten om naar het hotel terug te keren. Op de plek aangekomen waar hij Tom had achtergelaten, zag hij dat het afgelegen meertje verlaten was. Blijkbaar was Tom inmiddels al vertrokken. Tevreden stelde Willy vast dat zijn vriend zijn spullen weer netjes in de hut had opgeborgen. Maar terwijl hij om zich heen stond te kijken aan de rand van het meer, merkte hij plotseling iets vreemds op. Heel de ijsvlakte lag nu te schitteren in het zonlicht; maar hoe Willy ook speurde, van het waarschuwingsbord was nergens iets te bekennen!

Verbaasd vroeg de jonge instructeur zich af wat dat te betekenen had. Vrijwel op hetzelfde ogenblik besloot hij snel naar het hotel te rijden. Het weer was zo mooi, dat de schaatsliefhebbers van alle kanten zouden komen opdagen en als er niet gauw werd gezorgd voor een nieuw bord, waren ongelukken niet uitgesloten.

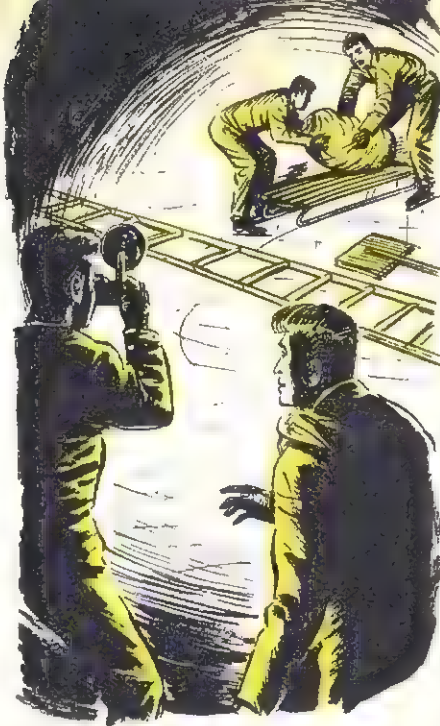
Hij zette er flink vaart in en kreeg enkele minuten later in een bocht van het meer het hotel in het oog, dat vlak aan de oever was gelegen. Er was een flinke groep wintersportgasten verzameld, die druk stonden te praten. Opeens begreep Willy wat er aan de hand was. Terwijl hij het hotel meer en meer naderde, zag hij dat aller blikken in de richting van twee kleine figuurtjes gingen, die met grote snelheid over het ijs schoten. In een ervan herkende hij zijn vriend Tom en de andere was blijkbaar Mark Rodham. Het was de laatste proef, die over de deelname aan de wedstrijd zou beslissen!

Hijgend remde Willy af, toen hij de toeschouwers was genaderd. Onmiddellijk klampte hij Stevens de trainer aan.

„Waar gaan ze naar toe?" vroeg hij dringend.

Stevens lachte.

„Naar de Zwarte Rots," zei hij, in de verte turend. „Ze stonden tegen elkaar op te scheppen wie er het eerst zou zijn. Daar heb ik maar meteen een voorwaarde aan verbonden; wie hier het eerst

Een onderdeel van een seconde zette de flitslamp de omgeving in helder licht.

terug is, mag aan de wedstrijd meedoen."

Willy kreeg de schrik van zijn leven.

„Naar de Zwarte Rots?" riep hij uit. „Maar dat is levensgevaarlijk! Dan gaan ze recht op die gevaarlijke plek af. . . en het waarschuwingsbord is weg!"

Stevens keek de instructeur ongerust aan, maar voordat hij deze antwoord kon geven, had Willy zich al omgekeerd om de achtervolging in te zetten. Op zijn beurt waarschuwde de trainer nu enkele omstanders en ging Willy achterna.

Deze schaatste wat hij kon. Gelukkig hadden de twee kemphanen blijkbaar afgesproken, dat ze zoveel mogelijk langs de oever van het meer zouden rijden. Dat gaf Willy de gelegenheid weldra een flink stuk van zijn achterstand in te lopen door het afsnijden van een paar bochten. Toch betwijfelde hij of hij snel genoeg zou zijn om de gevaarlijke plek het eerst te bereiken en na een paar minuten begon het hart hem in de schoenen te zinken. Niet voor niets maakten Tom en Mark beiden aanspraak op een plaats in een van de beste hockeyteams van het hele toernooi! Zij reden zeer snel.

Met een blik vol afgrijzen zag Willy de beide schaatsers recht op het stuk ijs toesnellen waar het bord had gestaan.

„Stop!" schreeuwde hij opeens uit volle borst. „Stop, jongens! Het ijs is daar te dun! Kijk uit!"

Mark had ondertussen enkele meters voorsprong op zijn tegenstander behaald en was zo verdiept in hun krachtmeting, dat hij niet op- of omkeek. Tom scheen de enige te zijn die de noodkreet had gehoord. Hij richtte zich even op en keek over zijn schouder — en op hetzelfde moment verloor hij zijn evenwicht, sloeg tegen de vlakte en schoof nog een eind over het spiegelgladde ijs door.

Willy schreeuwde zich hees om ook Mark tegen het dreigende gevaar te waarschuwen, maar het was al te laat. Terwijl Tom juist overeind krabbelde, klonk dichtbij een hevig gekraak. En tot beider ontzetting zakte Mark voor hun ogen door het ijs.

„Hij gaat eronder!" riep Tom hees. „Hij verdrinkt!"

„Er staat een ladder in de hut," klonk het uit de mond van een der plaatselijke gidsen, die inmiddels in gezelschap van de heer Stevens op de plaats van het ongeluk was aangekomen.

Samen met Willy reed de trainer zo vlug mogelijk naar de berghut en kwam even later te voorschijn met een ladder en een eind touw. Gelukkig was Toms voorspelling ondertussen wat al te somber gebleken. Wel was Mark even kopje-onder gegaan in het ijskoude water, maar al spoedig hadden ze zijn hoofd boven de oppervlakte zien uitkomen en hij was erin geslaagd zich na enkele vergeefse pogingen vast te klemmen aan de rand van het wak.

Dank zij het vakmanschap van de gids, die kundig werd bijgestaan door Willy en Stevens, was de redding nu slechts een kwestie van tijd. Een van de toeschouwers, die op het gerucht was afgekomen, had een paar meisjes gewaarschuwd, die op veilige afstand achter een slee hadden geschaatst en die nu haastig met het voertuig naderbij kwamen.

Rillend van de kou, maar net op tijd gered, werd Mark in een paar jassen gewikkeld, op de slee gelegd en snel naar het hotel vervoerd.

Toen de jonge hockeyspeler veilig en wel onder de dekens was gestopt en de opwinding wat was bedaard, luchtte de gids te midden van een groepje omstanders opgewonden zijn verontwaardiging over het ontbreken van het bord.

„Ik weet zeker dat het er gisteren nog stond!" riep hij uit. „Ik begrijp er geen snars van. Om te beginnen zal ik eens nagaan wie er vanmorgen in de buurt van de berghut zijn geweest."

Er trad een lange, magere man naar voren met een ingevallen, bleek gezicht en een dun snorretje.

„Dat kan ik u wel vertellen," zei hij met onverschillige stem. „Ik heb vanmorgen op mijn gemak een rondje over het meer gemaakt en op een gegeven ogenblik kreeg ik die jongeman daar in de gaten."

Hij wees op Tom, die belangstellend luisterde naar het gesprek van de beide mannen.

„En ik heb nog meer gezien," vervolgde de magere vreemdeling, die met een Engels accent sprak. „Ik was vroeg op, omdat ik slecht geslapen had. En zodoende was ik er getuige van dat onze

vriend hier al op stap ging voordat het licht was."

„En wat wou u daarmee zeggen?" vroeg Tom verbaasd.

„Och, dat weet ik zo niet," vervolgde de man. „Ik zeg alleen wat me opgevallen is. Heb ik het goed, dat Mark Rodham, de drenkeling, een van jouw felste tegenstanders is voor een plaats in het team? Wil je mij dan eens vertellen hoe het komt dat jij precies op tijd kwam te vallen om die gevaarlijke plek niet te bereiken?"

Terwijl iedereen gespannen toekeek, begon Tom, rood van woede over deze laag-bij-de-grondse beschuldiging, te stotteren van verontwaardiging.

„Wat bedoelt u, ik ben. . ." begon hij. „Mark was me een eindje voor en hij. . . Ik kwam te vallen doordat ik plotseling iemand achter me hoorde roepen!"

„Zo is het precies," kwam Willy tussenbeide. „Dat kan ik bevestigen."

Hij vertelde dat hij samen met zijn vriend naar de berghut was geweest en dat deze daarna aan zijn training was begonnen.

„Een ogenblik," viel de gids hem in de rede. „Je had hem de sleutel van de hut gegeven, zeg je?"

„Inderdaad," luidde het antwoord. „Hoe zo?"

„Laat hij dan maar eens verklaren," hernam de gids, „hoe het komt dat er daarstraks twee waarschuwingsborden in de hut stonden. O, had je dat in de gauwigheid niet gezien? Nou, ik wel. En gisteren stond er maar één!"

Nu was het de beurt van Willy om stomverbaasd te zijn. De trainer van de ijshockeyploeg nam onmiddellijk het woord.

„Ik kan niet beoordelen wat er allemaal achter schuilt," zei hij ernstig, „maar één ding weet ik wel. Nu Mark niet kan meedoen, voel ik er niets voor om Tom op te stellen in de wedstrijd zo lang deze vreemde geschiedenis niet is opgehelderd. We zullen afwachten wat het onderzoek oplevert. Ik zal intussen op zoek gaan naar een geschikte plaatsvervanger."

Samen met enkele omstanders vertrokken de gids en Stevens om de hoteleigenaar van de gang van zaken op de hoogte te stellen. De tranen sprongen Tom in de ogen, toen hij alleen met zijn vriend op het ijs achterbleef.

„Wat een gemene beschuldiging," bracht hij er tenslotte uit. „Jij denkt toch ook niet, Willy, dat ik. . ."

Bemoedigend legde Willy zijn hand op de schouder van de beschuldigde.

„Natuurlijk niet," zei hij hartelijk. „Ik denk heel iets anders. En voordat we een dag verder zijn, hoop ik precies te weten of ik het bij het rechte eind heb."

Tom wilde onmiddellijk protesteren bij de leiding van het toernooi, maar Willy wist hem tot rede te brengen.

„Laat het maar aan mij over," zei hij. „Vanavond zullen we verder zien."

Toen het die avond goed en wel donker was, stonden de beide vrienden op voorstel van Willy op het ijs tegenover het hotel te wachten op de dingen die komen zouden. De jonge instructeur had een camera meegenomen, want hij dacht nog aan de gebeurtenissen in de morgenschemering. Voor het geval er vanavond wat te zien is, had hij gedacht, zal ik zorgen dat het ons niet voor de tweede keer ontgaat.

Ongeveer een half uur wachtten ze vergeefs. Opeens echter zagen ze iemand het hotel verlaten, de schaatsen onder binden en de weg naar het midden van het meer inslaan.

„Kom mee," zei Willy. „Ik heb zo'n vermoeden dat we nu wel iets zullen beleven. Voorzichtig achter hem aan."

De onbekende ging regelrecht op de plek af, waar 's morgens Mark door het ijs was gezakt. De beide jongens volgden hem ongemerkt, zo dicht mogelijk langs de rotswand schaatsend. Op een gegeven ogenblik maakte Willy halt.

„Kijk," zei hij, voor zich uit wijzend, „daar heb je het waarschuwingsbord."

Tom tuurde de duisternis in en toen zijn ogen er eenmaal aan gewend waren, ontdekte hij inderdaad het bord, dat netjes weer op zijn plaats stond. Vlak in de

„Daar heeft de politie nu een week naar gezocht!" riep de hotelier uit.

buurt bewogen zich twee gestalten over het ijs. Ze hadden een ladder bij zich, die ze zorgvuldig tot bij het bord schoven, waarna een van de mannen eroverheen kroop. Op enige afstand hadden ze een slee neergezet.

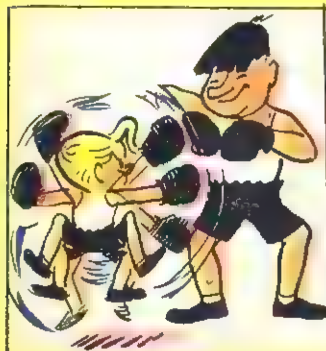
Tom en Willy, die zich zorgvuldig schuilhielden in het halfduister, zagen dat de man in het bezit was van een eind touw, waar een stevige haak aan was bevestigd.

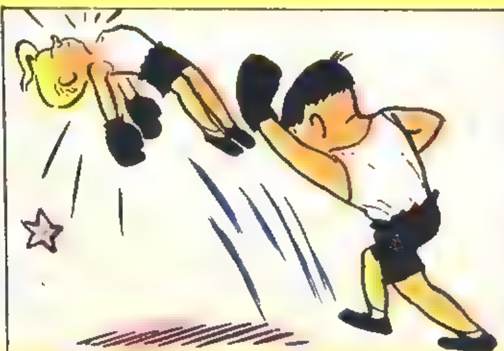
„Hij trekt het waarschuwingsbord eruit!" fluisterde Tom.

„Precies wat ik al verwacht had," antwoordde de ander zacht.

Gespannen bleven de beide vrienden toekijken, totdat hun ogen tenslotte begonnen te branden van het turen. Zij zagen duidelijk dat de man met het touw na enkele vruchteloze pogingen iets naar boven haalde uit het gat, waarin het

DICKIE DAPPER

waarschuwingsbord had gestaan en dat hij inmiddels iets groter had gemaakt.

Het was een zak. De onbekende kroop er voorzichtig mee terug over de ladder. Daarna liep hij met zijn compagnon naar de slee en legde de zak erop.

Op dat moment knipte Willy af. Een onderdeel van een seconde zette de flitslamp van zijn fototoestel de omgeving in helder licht. Het was alsof hij een schot had gelost, zozeer kregen de beide mannen bij de slee de schrik te pakken. Een van hen gaf een rauwe gil, de andere haalde een sterke zaklantaarn te voorschijn, die hij recht op zijn achtervolgers richtte.

„Laten we maken dat we wegkomen, Tom!" siste Willy, terwijl hij er meteen een flinke vaart inzette. „Rij wat je kunt!"

Ze stoven op topsnelheid het meer op, onmiddellijk achternagezeten door de beide mannen. Willy dacht snel na. Ze zouden worden ingehaald, voordat ze het hotel hadden bereikt, ging het door hem heen. Als hij eens iets anders probeerde en een poging waagde om terug te keren naar de plaats van de slee? Wie weet wat hij er zou vinden. . .

Hij voegde de daad bij het woord. Midden op het meer, waar hij het krassen van de schaatsen van zijn belagers al vlak achter zich hoorde, maakte hij een scherpe bocht naar links en vloog met een flinke spurt terug naar de gevaarlijke plek.

Het hart bonsde hem in de keel. Hij wist niet precies wat zich achter hem afspeelde, maar hij hoorde dat hij weer werd gevolgd. Hij bereikte de slee het eerst, greep het touw en begon het voertuig achter zich aan te trekken.

Op dat ogenblik hoorde hij een kreet op nog geen twintig meter afstand.

„Daar gaat ie!" riep een van de mannen. „De slee!"

Wat er volgde, deed Willy de adem in de keel stokken. Er klonk een schurend gekraak, gevolgd door een schrille schreeuw. Hij keek over zijn schouder en zag de beide mannen achter elkaar door het ijs zakken. In hun haastige achtervolging waren ze pardoes op de plek toegereden waar het ijs onbetrouwbaar was.

Enkele seconden stond Willy stokstijf. Toen zag hij dat de mannen zich vlak naast elkaar aan de rand van het ijs vastklemden. Hulp halen, schoot het door hem heen. Gauw naar het hotel!

Hij liet de slee in de steek en reed opnieuw het meer op. Maar al spoedig bleek dat Tom ondertussen niet stil had gezeten. De hockeyspeler had alarm geslagen, zodra hij de overkant van het meer had bereikt. Samen met de hoteleigenaar en de gids kwam hij Willy al tegemoet.

Enkele minuten later waren de twee drenkelingen met vereende krachten op het droge gebracht. Een van hen was de lange, magere man met het snorretje, die Tom 's morgens zo lichtvaardig had beschuldigd. Lichtvaardig en opzettelijk vals, zoals nu klaar en duidelijk bleek!

De hoteleigenaar opende de zak, die nog altijd op de slede lag. De inhoud bestond uit gouden en zilveren eetgerei, lepels, messen, vorken, een aantal schalen en wat niet al.

„Daar heeft de politie nu een week naar gezocht!" riep de hotelier uit. „En al die tijd heeft de dief hier, die zogenaamde meneer Gage, als gast in mijn hotel gewoond!"

De tweede man bleek een bediende te zijn uit het landhuis waar de inbraak was gepleegd. Hij was als medeplichtige van de dader opgetreden. Ze waren van plan geweest te wachten totdat het rumoer over hun misdaad een beetje zou zijn bedaard en daarna met de buit te verdwijnen. Het waarschuwingsbord bij de gevaarlijke plek had hun de geschiktste plaats geleken om de buit te verbergen.

„Ik had ze daar vanmorgen horen praten," legde Willy uit. „Ik had niemand gezien, maar toen ik vanmiddag die meneer Gage zijn beschuldiging aan het adres van Tom hoorde uitspreken, wist ik zeker dat ik zijn stem herkende."

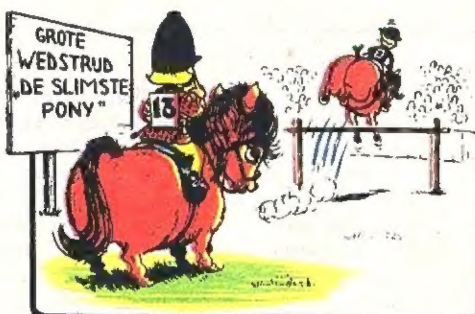
De mannen restte niets anders dan een bekentenis af te leggen. 's Morgens hadden ze de buit niet gauw genoeg terug kunnen vinden. En om te voorkomen dat iemand hen zou ontdekken, hadden ze, toen het licht was geworden, het waarschuwingsbord in de berghut verstopt, waarvan Tom de deur aan had laten staan, zolang hij aan het oefenen was.

„Wat stom van me dat ik dat niet in de gaten heb gehad!" mopperde Tom.

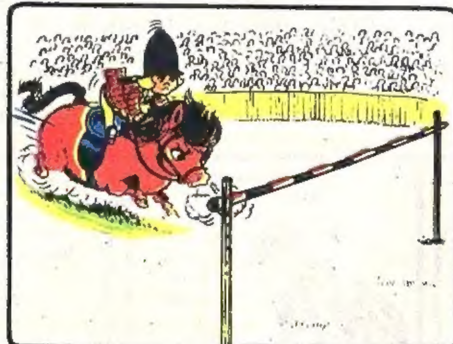
„Je hoeft je niets te verwijten, hoor!" troostte de hoteleigenaar hem. „Dank zij de oplettendheid van je vriend is het allemaal best voor elkaar gekomen."

De volgende ochtend vroeg hield Tom zijn laatste hardrijderij tegen Mark Rodham, die van zijn onvrijwillige duik geen enkel nadelig gevolg had ondervonden. Tom won met een voorsprong van vele meters. En toen die middag de Tijgers als overwinnaars het ijs afkwamen, droegen ze een van hun kameraden op hun schouders. Het was Tom Kent, die het winnende doelpunt had gemaakt.

PEPI EN HAAR PONY

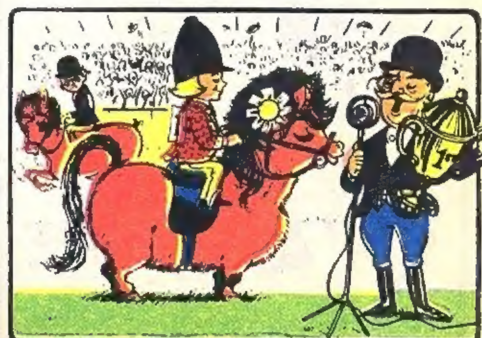

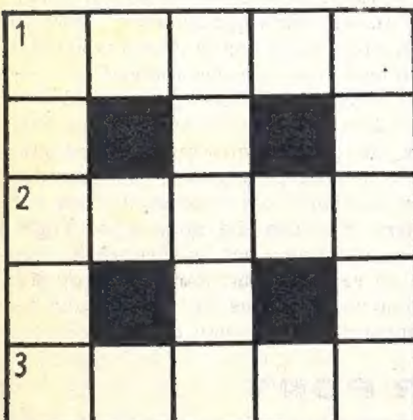

WIE PUZZELT ER MEE?

TOVERVLECHTMATJE

In dit vierkantje ga je van links naar rechts de hieronder gevraagde woorden invullen. Als je de goede woorden gekozen hebt, kun je ze ook van boven naar beneden lezen.

1. Waterkant
2. Gebalde hand
3. Houten klepper, die men snel moet ronddraaien.

Oplossing puzzels uit ons vorig nummer

Dubbelwoorden

ORDE is regelmaat, maar ook een onderscheiding.

NAGEL is een deel van de vinger, maar ook een spijker.

WEEK is een tijdvak, maar betekent ook zacht.

BONT is een dierevacht, maar betekent ook veelkleurig.

GRAM is een gewicht, maar betekent ook toornig.

KLAAR is gereed, maar ook betekent het helder.

Rekenen met woorden

broos - roos = B
room - oom = R
over - ver = O
opa - pa = O
dar - ar = D
X = dus het woordje BROOD

Kamraadsel

V	A	D	E	R	L	A	N	D
O		O		O		R		R
R		L		E		A		U
K		K		K		K		K

Spreekwoordpuzzel

N B R *D* A K S B A *T* T V H
E L *O* A *B* E L O *K* E *W* R E
E *O* O R E *R* E E *E* E N E *E* E
N S M M L K *E* R N T E K *T*

De schuingedrukte letters vormen het spreekwoord NOOD BREEKT WET.

geeft voetballes

Wie goed wil voetballen, moet het leren. En wie echt góéd wil leren voetballen, moet de techniek van het spel leren. Dat betekent, hij moet om zo te zeggen leren om met de bal te doen wat hij wil. Hij moet de bal volkomen in bedwang hebben. Hij moet leren de bal te stoppen; hij moet leren dribbelen of drijven, hij moet leren koppen en schieten.

Dertien weken achter elkaar zal Sjors in korte lessen met tekeningen laten zien, hoe je dat allemaal onder de knie kunt krijgen. Het spreekt vanzelf dat het niet genoeg is om de aanwijzingen aandachtig te lezen en de plaatjes goed te bekijken. Alles moet natuurlijk geoefend worden, steeds maar geoefend worden.

En je kunt ook veel leren door bij een wedstrijd goed te bestuderen, hoe bekende voetballers het doen . . .

De eerste les gaat over de balcontrole. Controle, beheersing van de bal is de grondslag van alles. Je moet de bal kunnen stoppen, met andere woorden de bal in bezit krijgen. Op de eerste manier gebeurt het:

COCO DE CLOWN

SJORS
VAN DE REBELLENCLUB

BOEOEOEOEEEE
NOU, NOU, WAT EEN VERDRIET!

HOU NOU EENS OP MET DAT HUILEN.
BOOOEEEE!
?

O, IK BEGRIJP HET AL. JIJ HEBT DAT KIND NATUURLIJK EEN BLAUW OOG GESLAGEN! FLINKE VENT BEN JIJ, ZEG. ZO'N SCHAAP.
WAAR BEMOEI JIJ JE MEE, MAKKER?
!
BOOEE!

DAT MOET JE MIJ NOU EENS DOEN, VADER. HIER! GEEF MIJ NOU EENS EEN TIKJE OP MIJN OOG!
ALS JIJ DAT ZO GRAAG WIL HEBBEN, KUN JE HET KRIJGEN.
!

DAAR DAN!
DDDONG

BOING
WAMMES

HEE! DAT IS SJORS! WE MOETEN HEM HELPEN, PUKKEL.
KOM OP!

KLEDDER
WWOEM
BONK

PFFFF!! NOU IS... DAT JOCHIE... DE PFFFF... ENIGE MET MAAR ÉÉN BLAUW OOG!
IK... KAN GEEN... PAP MEER ZEGGEN!

IK HEB HELEMAAL GEEN BLAUW OOG!

ASJEMENOU! HIJ HEEFT HELEMAAL GEEN BLAUW OOG. ALLEEN VUILE HANDEN!
?

voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.